

Reformace

Leden 2019

Ročník 7, číslo 61

VZTAH SE SPASITELEM

Milovaní, aniž bychom zanedbávali vnější věci, které jsou samy o sobě dobré, měli bychom se také postarat o to, abychom si užívali živého a osobního vztahu s Ježíšem. Dejte si pozor na to, abyste nezanedbali čas strávený u Spasitelových, dokonce ani pod záminkou služby Pánu. To nejdůležitější pro zdraví vlastní duše, to nejdůležitější pro jeho slávu a to nejdůležitější pro naši vlastní užitečnost je udržet se v trvalém společenství s Pánem Ježíšem. Vitalita našeho duchovního života musí být důležitější, než cokoliv jiného na světě.

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

OBSAH

Blaze člověku, který	3
Boží moc	20
Důsledky nezralosti mladších žen	27
Pouze dvě možnosti: Buď Kristus, nebo soud	30
Obětování Izáka	42
Kristovo přebývající slovo	57

BLAZE ČLOVĚKU, KTERÝ ...

Pavel Borovanský

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Pokoj vám a milost v Kristu Ježíši! Sešli jsme se na společném shromáždění jako Boží lid, jako královské kněžstvo, jako národ svatý, jako zvěstovatelé a oznamovatelé mocných skutků Toho, který nás povolal ze smrti a temnoty do svého podivuhodného světla! Učinil tak skrze svého milovaného Syna, který je Synem Božím a stal se pro nás Synem člověka.

- *1 Petrův 1:18-20 Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,18-20)*

Sešli jsme se v posledním dni roku 2017, a když se ohlédneme za svými životy, zcela jistě uvidíme mnoho důvodů k vděčnosti Bohu. Jsou to věci velké, jako třeba růst sboru zde i v Praze, kdy Bůh přidává k našemu společenství nové lidi. Ale jsou to i věci zdánlivě běžné, jakoby maličké. Letos nastoupilo do školy několik nových žáků z našeho sboru. Jiní se dostali na gymnázium. Věřím také, že každého z nás dobrý Bůh osobně vede a proměňuje svým slovem a svatým Duchem.

Někdy je výchova krušná a těžká, ale víme a věříme, že je vždy tím nejvyšším dobrem a požehnáním pro nás. A když půjdeme do úplného detailu a budeme zkoumat pečlivě Písma, potom pochopíme, že i za ty nejmenší a nejvšednější věci vděčíme Bohu.

- *A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho. (1J 5,15)*

Každý čas, nádech i každý krok, nebo čin na této zemi je nezaslouženou a neutuchající milostí od Boha. Každá radost, chvíle s rodinou, každé sousto dobrého jídla je Božím darem.

A můžeme jít dokonce ještě dále. Každá zkouška, těžká životní situace, každá bolest a každý zármutek dopuštěný na nás je Boží láskou, Boží dobrotou a Božím požehnáním protože platí slova Písma:

- *Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,27-28)*

Takovou výsadu má pouze ten, kdo je v Kristu, kdo činil pokání, protože Bůh mu dal nové srdce a učinil ho novým stvořením v Kristu. Pavel pokračuje:

- *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? (Ř 8,29-30)*

Pro dnešní den jsem se rozhodl nepokračovat ve výkladu knihy Rút. Budeme dnes mluvit právě o novém stvoření. O člověku, kterému je blaze, který je požehnaný. Budeme mluvit o největším zázraku všech dob, který se může smrtelníkovi stát. Dnešní příběh je o člověku, který se z Boží milosti narodil z Boha. Budeme ale také mluvit o přirozeném stavu padlého člověka, který je kontrastem v našem textu k novému stvoření. Přečtěme si žalm první.

- *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby. (Ž 1,1-6)*

SKLADBA ŽALMU JEDNA

Když se podíváte na první žalm, uvidíte, že ho můžeme rozdělit na dvě samostatné části. Tyto části stojí v protikladu k sobě.

První část mluví o muži spravedlivém, svatém. A mohli bychom ji rozdělit v zásadě do tří bodů. Co muž spravedlivý nedělá, protože to nenávidí. Co muž spravedlivý dělá, protože to miluje. A třetí věcí je důsledek, který to vše přináší do jeho života. Vidíme, že první dvě části mluví o srdci, o charakteru takového muže. A to srdce, ten charakter je od něčeho oddělen. Něco nenávidí, a proto se od toho vědomě odděluje. A k něčemu je tažený, po něčem touží, protože to miluje. Ve třetím bodě se potom žalm zabývá ovocem, které je důsledkem charakteru srdce a tím charakteru člověka.

Druhá část, protikladná k první hovoří o muži, nebo chcete-li o člověku svévolném. A všimněte si, že u svévolníka žalm postrádá rozdělení na to, co svévolník koná a na to, co svévolník nekoná. Nečteme zde nic o tom, kam je srdce svévolníka nakloněné, tažené a od čeho je oddělené. Přestože i o něm platí, že je něčím neodolatelně váben a od něčeho je oddělen. Co miluje a co nenávidí, však autor nerozebírá. Autor žalmu rovnou spěje k poznání, jaké důsledky zažívá svévolník ve svém životě.

Zatímco život blaženého člověka se dá vyjádřit v několika slovech. A to pevnost, jistota, pokoj, plnost, požehnání a jasný cíl. Život svévolného člověka je charakterizován v těchto slovech: Rozervanost, zotročená vůle, bouře, prázdnota, prokletí, odsouzení, bloudění a smrt!

O BLAŽENÉM ČLOVĚKU!

A. Požehnaný muž nekoná...

Nádherný text prvního žalmu začíná slovy: „*Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesesedává s posměvači.*“

Máme před sebou charakteristiku člověka, který je požehnaný a blažený. A vidíme, že autor prvního žalmu plně unášený a vedený Duchem svatým používá tři zápory k tomu, aby něco vyjádřil a charakterizoval danou skutečnost. Pojdme se tedy podívat, jaké skutečnosti popisuje autor žalmu.

Podle Písma je tedy blažený muž charakterizován třemi negativními výroky. Třemi důraznými ne. Ne radám svévolníků. Ne cestě a směřování hříšných. Ne společenství a společnosti posmívačů.

Když se podíváme hlouběji na tyto tři věci, uvidíme následující kontinuitu pravdy. Odmítané rady svévolníků představují v našem textu mysl. Myšlení člověka. A také vstupní bránu do srdce člověka. Odmítaná cesta hříšných představuje jednání a konkrétní skutky člověka. A nakonec odmítané vysedávání s posměvači je cílem a koncem dvou předchozích oblastí. Pokud člověk neodmítne rady svévolníků, zákonitě vykročil a vykročí na cestu hříšných a směřuje k tomu, že se stal a stane součástí společenství posmívačů. Stane se jedním z nich.

Víme, že na světě jsou jen dva druhy lidí. Ti, kteří z Boží milosti činili pokání a ti, kteří setrvávají dále v hříchu. Jedni jsou tělem Kristovým a druhé bychom mohli nazvat tělem hříchu! Jedni jsou ve světle a jsou světlem, druzí jsou v temnotě a jsou tmou.

Ty, kteří jsou tmou, charakterizuje mysl svévolníků. Nejenom, že sami jsou pod vládou padlé a hříšné svévole. Ale ještě druhým radí a ke svévoli a schvalují, aby jednali stejně! Apoštol Pavel o nich říká, že:

- *Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují. (Ř 1,32)*

Vidíme, že myšlení vždy ústí k jednání. To, jak smýšlíme, určuje, jak žijeme. Pokud je naše mysl sama o sobě svévolná a ochotná naslouchat i svévolným radám druhých, potom náš život půjde po cestě hříšných a ve společenství posměvačů bude směřovat k úplné jednotě těla hříchu! Vidíme tedy následující směřování:

Svévolné rady ovládnou naši mysl. Ta nás pak vede na cestu hříšných, tedy ke hříšným skutkům. A protože naše skutky a činy určují to, kým a čím jsme. Vede nás to k vysedávání s posměvači a činí nás to s nimi jednotnými. To je tělo hříchu, kterého součástí jsou všichni lidé celého světa, kteří odmítli a odmítají evangelium Ježíše Krista! Zlá mysl a vůle, zlé kroky a skutky, zlu propadlé společenství!

A autor žalmu v plném poznání Boží pravdy a vedený Duchem Božím rázně a kategoricky učí: „*Blaze muži, který radám i skutkům i jednotě s posměvači říká trojí ne!*“

Blahoslavený muž je celý oddělený. Svou myslí, ve svých skutcích i ve svém přebývání, ve svém společenství. A to je svatost, milování. Být svatý znamená být oddělený od zlého. Od hříchu. V mysli, v činech i v přebývání.

Má mysl se nezabývá zlem. Mé nohy nespěchají za zlými skutky. Vyhýbám se společenství svévolníků, hříšníků a posměvačů!

Rozumějte dobře. Nebudu dobrovolně pobývat na místě, kde jsou posměvači, když nemusím! Bary, hospody, diskotéky, místa hříšného konání, hříšné zábavy. Tomu všemu se vědomě vyhnu. Dobře si volím, na jakou hru půjdu do divadla. Jaký film zhlédnu, jakou knihu si přečtu.

Úplnému oddělení se od posměvačů se nedá zabránit. V práci, na nákupech, ve vlastních rodinách, při zvěstování evangelia, všude ve světě se s nimi nutně setkáváme. A je to přirozené. Sami jsme byli stejní. Ale již nemáme podíl na jejich smýšlení, na jejich skutcích. Jak jejich smýšlení, tak jejich skutky jsou rouhavým a zlým vysmíváním Bohu. Trojitá negace zlého. Trojí ne! Jsme totiž Božím lidem ve světě, ale nejsme ze světa. Trojí ne těmito věcmi charakterizuje muže, který je blahoslavený.

B. Požehnaný muž koná...

Řekli jsme si, od čeho je požehnaný člověk oddělen, co nenávidí. Skutečně můžeme mluvit o nenávisti. Člověk slouží jen jednomu pánu. Toho miluje a druhého nenávidí.

- *Kdo miluje svůj život (v tomto světě), ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. (J 12,25)*

Jestliže jsme si na rozhodném trojitém ne ukázali, co požehnaný člověk nenávidí a odmítá, nyní si ukažme, co takový blažený člověk miluje. Čím je mocně přitahován. Po čem touží a prahne jeho srdce. Autor žalmu píše, že blahoslavený člověk říká trojí ne zlému smýšlení, zlým skutkům a jednotě se zlým tělem hříchu a místo toho směřuje úplně jiným opačným směrem!

- *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Ž 1,1-2)*

Dostáváme se k velmi důležitému místu v našem textu. Náš člověk, náš biblický vzor, nebo můžeme s trochou nadsázky říci náš biblický figurant, se radikálně odděluje od popsaných, zlých oblastí lidského života a místo toho touží, spěchá, lne, doslova tíhne kam?

K Hospodinovu zákonu. K Bohu a Jeho slovu. Žalmista píše: Nad zákonem Božím, nad zákonem Boha živého rozjímá blažený člověk ve dne i v noci. Neustále se nad ním modlí, přemýšlí, čte ho, rozebírá, bere každé slovo, obrací ho ve své mysli, aby ho dobře pochopil. Hledá synonyma, podobná slova, příbuzná vyjádření. Učí se slovo z paměti, vrývá ho do svého vědomí i svědomí. Doluje z textu význam a smysl. Touží najít v něm pravdu, život. Boží zákon je pro něj životem! Sytí se jím jako chlebem. Noří se do něj, aby v něm byl celý ponořen. Aby prosákl on i každá buňka jeho bytosti. Pije zákon ústy své mysli a vsakuje ho do sebe jako houba v lese vodu z mechu!

Drazí přátelé. Takový je člověk, který je blahoslavený a blažený. Má přesně protisměrné, opačné směřování, než svévolníci!

Místo ve své mysli nemá pro svou vlastní svévoli, ani pro svévolné rady druhých. Svou mysl sytí vůlí Boha a jeho zákona. A podívejme se, jaké jsou důsledky.

C. O plnosti života!

Náš dnešní text doslova říká:

- *Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. (Ž 1,3)*

To je velmi nádherné, básnické podobenství. Zakončené docela radikálním prohlášením. Strom u tekoucí vody. Strom stojící blízko vodního toku. Má neustále vláhu a dostatečný přísun živin, které každý vodní tok přináší. Je proto plný síly, hojně a v pravý čas plodí. A to znamená, že v životě toho stromu je řád, stálost. Strom je v souladu se svým Stvořitelem a naplňuje to, k čemu byl určen. Je také stále zelený. Jeho listí nikdy neopadá. Poskytuje tedy nejen hojnost ovoce, ale i stín a úkryt těm, kdo ho potřebují. To je radost, plodnost, užitečnost, takový strom je žádaný, vzácný a potřebný pro své okolí.

Bůh při stvoření světa vložil o celého svého díla tuto plnost, užitečnost i požehnání. A když stvořil člověka, vložil to i do něho! A ještě více učinil, když stvořil člověka. Učinil ho totiž jako korunu a vrchol celého svého díla. Člověk měl být správcem a pánem nad celým stvořením, který bude celým svým konáním odrážet Boží dokonalý charakter. Správa země člověkem měla přetékat plností, užitečností a požehnáním a tak měla ukazovat na dokonalost a dobrotu Boží!

- *I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ (Gn 1,26-28)*

Ale člověk padl. Celé stvoření je vinou Adama prokleté!

- *Adamovi řekl: „Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení. Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní*

byliny. V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“ (Gn 3,17-19)

Pryč je plnost, pryč je užitečnost a požehnání. Člověk se stal padlým, hříšným, převráceným a pokřiveným. Jeho život už neukazuje na Boží dokonalý charakter a dobrotu. V celém svém charakteru je člověk úplně zkažený ve své podstatě. Neplatí to, čím se chlácholí svět, když říká: „Člověk je v jádru dobrý, v podstatě je dobrý, i když dělá zlé věci. Podívejme se, co o tom říká Bůh a Jeho slovo.

- *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. (Gn 6,5)*

Každý výtvor mysli i srdce je neustále v každém čase zlý, dokonce jen zlý. To ukazuje do nitra člověka. Mysl a srdce, to je podstata. Člověk není v jádru, ve své podstatě dobrý a občas něco zlého vyvede. Celé smýšlení a celé touhy jsou v každé chvíli jen a jen zlé. Tady není žádný prostor pro dobro. Ani kousíček, ani vteřina!

Přesto v člověku zůstává zakódována touha po plném, dobrém a požehnaném životě. I když člověk není schopen dnes již rozpoznat pravou plnost, užitečnost a požehnání od pokřivených, hříšných, převrácených a sebestředných, sobeckých náhražek, které nabízí padlý svět a ďábel, který ho má ve své moci.

Člověk stále touží po plnosti, užitečnosti a požehnání. Touží po plodném a dobrém životě. Chodí však v temnotě, nevidí a neslyší to dobré, plné a požehnané. Není schopen to najít, ani rozpoznat, když to má před očima. V temnotě své mysli i svého srdce žije i umírá!

Je tady východisko, je zde záchrana? Jestliže platí, že každý výtvor mysli i srdce každého člověka je v každém okamžiku jen a jen zlý podle Gn 6,5. Není potom blahoslavený a požehnaný muž z prvního žalmu, který touží,

tíhne, prahne po dobrém, ve dne i v noci rozjímá nad zákonem Božím, není takový spravedlivý, svatý od všeho zlého oddělený muž pouhou utopií a výmyslem? Mám pro vás, milovaní, dobrou zprávu. Tento muž není utopií. Je velice reálný.

D. O Kristu!

V knize proroka Izajáše, v jedenácté kapitole čtete tato Duchem svatý plně vydechnutá slova:

- *I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. (Iz 11,1-5)*

Proutek z pařezu Jišajova, výhonek z Jišajových kořenů! Člověk Ježíš Kristus. Boží Syn Ježíš Kristus. To on je nám představený v první polovině žalmu jedna. On je tím mužem blahoslavenství.

Skutečně jen On jediný může o sobě říct vždy a za všech okolností byla má mysl oddělená a čistá od svévole a svévolných rad. Vždy a za všech okolností mé cesty byly cestou práva, spravedlnosti a ne hříchu! Vždy a za všech okolností všechny mé touhy, myšlenky, všechno mé úsilí a směřování i mé myšlení bylo plné Božího zákona. Celý můj život byl a je rozjímáním a samotnou plností Božího zákona. To já sám jsem zákonem Božím, který byl dán lidem!

- *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (J 1,14)*

Slovo, které bylo od počátku a které bylo a je Bůh. Slovo, skrze které a pro které bylo vše učiněno. Toto mocné Slovo se stalo tělem. Stalo se člověkem! Jen a jen proto apoštol Pavel může říci známá slova.

- *Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. (1K 9,21)*

Kristus je zákon lidí, podle kterého bude každý souzen. On a Jeho život je naplněním zákona. On je cesta pravda i život. On je láska, vítězí nad temnotou a prokletím smrti. On je tím mohutným, mocným, zdravím kypícím stromem. Tím, který svými plody dává vždy a včas život všemu stvoření. V Jeho stínu může odpočinout každý znavený tvor. Každý poutník v tomto slzavém údolí hříchu.

Svět je prázdná, spalující výheň pouště bez známek života a Kristus se klene jako strom, potřebný všemu živému. K němu spěchá hladový a žíznivý, aby pojezl z Jeho plodů a napil se z toku, na jehož břehu strom roste. K němu se utíká každý spálený výhní nemilosrdného prokletí hříchu a pádu, aby odpočinul pod Jeho větvemi, ve stínu Jeho vždy živých a zelených listů! Ježíš je tím stromem, který stojí svými kořeny pevně zajištěn v zemi a svou korunou dosahuje slávy nebes. To po Něk, po Jeho větvích vede cesta vzhůru k nebesům. Zpět k Bohu Otci!

Ježíš, který je Pán Pánů a Král Králů je jako Strom Stromů. Jako otec všech stále zelených, v pravý čas plodících stromů, poskytujících plody k jídlu, plné lahodné šťávy k zahnání žízně. Beránek Boží a Bohatýr nebes je tím Stromem Stromů. On je tím stromem života! Vždyť skrze Něho a pro

Něj, jím bylo všechno živé stvořeno! A v něm bude přivedeno k jednotě vše na nebi i na zemi!

To v Něm a jen v Něm je východisko, záchrana. On je tou mocí, která dává život. Která nás může učinit člověkem Jemu podobným. Učinit člověkem blaženým a blahoslaveným. Mužem, či ženou oddělujícími se celým svým bytím od svévolného, zlého myšlení, zlého konání i celého zlého přebývání.

Ježíšovo slovo je plodem, novým srdcem. Jeho slovo je semenem, které potom klíčí právě v novém srdci a roste ke spravedlnosti, svatému oddělení a posvěcení se, tak, aby nové stvoření v Kristu stávalo se podobně požehnaným stromem. Stromem, jenž dává ovoce v pravý čas, jehož listí neuvadá. Takový strom přinese užitek, protože je kořeny pevně zakotven v Božím stvořitelském řádu, zákonu a v něm roste. Člověk, který je jako takový strom, dokončí zdárně celé své dílo, ke kterému byl učiněn a stvořen, protože i on je pevně zakořeněn v Hospodinově zákoně, řádu a neustále saje vláhu i živiny, když nad ním rozjímá ve dne i v noci. K Boží slávě!

- *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesesdává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. (Ž 1,1-3)*

K tomu, aby se člověk mohl stát takovým mužem, takovou ženou. K tomu vede jen jediná cesta. Tou jedinou cestou je pokání z hříchu, které dává milost Boží, skrze víru v Krista Ježíše. Skrze víru v Jeho život a dílo. Nebude-li člověk činit pokání, bídne zahyne ve svém hříchu. Protože Písmo říká ústy apoštola Jana.

- *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. (J 3,16-19)*

Je třeba uvěřit Božímu evangeliu. Uvěřit Božímu slovu a tomu, co říká třeba právě v J 3,16-19. Tím dosvědčuje člověk, že Bůh je pravdivý a spravedlivý ve svém soudu nad hříchem lidí. Samotný žalm jedna velmi dobře popisuje důsledky obrácení se od zla k živému Bohu. Víra totiž vede člověka k tomu, že řekne třikrát ne. Radám svévolníků, cestě hříšníků i jednotě s nimi. Stůl s posměvači je takovým stolem rodinným. Je to stůl, u něhož stolují rodinní příslušníci a členové celého domu, celé domácnosti a celé pospolitosti. K této rodině, tomuto domu i k tomuto tělu se člověk připojuje svým narozením. Jejich radám, jejich cestám i jejich obecenství je potřeba říci rázné ne a činit před Bohem a Kristem pokání!

- *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesesdává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Ž 1,1-2)*

To je pokání přátelé. Trojnásobné ne zlému a radostné amen Bohu a jeho zákonu. Radostné ano a amen Ježíši Kristu!

O PROKLETÉM ČLOVĚKU!

A. Vzдор evangeliu

Proto drazí, kdo z vás se obrátil k Bohu darem Jeho milosti, děkujte Mu vroucně. Chvalte Ho, uctívejte Ho, vyvyšujte Ho a především poslouchajte Ho! Ať je vaším životním programem vytrvalé, rázné a radikální ne všemu

zlému. Ať je vaším programem radostné a z hloubi duše vyvěrající ano Božímu zákonu v Kristu a rozjímání nad Ním!

A ti kteří pokání ještě nečinili a nečiní? Utíkejte k zákonu Božímu. Utíkejte ke Kristu. Volejte k Němu o slitování! Jinak bídne zahynete. Co hůře, jinak jste stále ještě mrtví ve svých hříších a vinách, jak říká Ef 2,1-2. Zůstáváte pod Božím strašlivým, spravedlivým hněvem. Písmo to potvrzuje.

- *Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“ Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství. (Ř 1,16-22)*

Přestaňte vzdorovat ve své pýše Bohu a Jeho evangeliu! Přestaňte vzdorovat pravdě. Pavel v listu do Říma říká tvrdá slova. Zůstává na vás Boží hněv. Skutečně chcete setrvávat ve své bezbožné vzpouře a toužíte po tom být tím, na koho dopadne spravedlivý a věčný hněv Svatého Boha? Vždyť Bůh říká, že nemáte výmluvu! Bůh říká, že Ho znáte. Poznali jste ho a znáte Ho! Jak strašlivý bude trest, pro ty, kdo znali a přesto nečinili pokání!

- *Ten služebník, který zná vůli svého pána, a přece není hotov podle vůle jednat, bude velmi bit. (Lk 12,47)*

Bůh o vás říká v druhé části žalmu drtivá slova. Staví vás do protikladu s blahoslavenstvím. Spravedlivému je blaze, ale pro vás je toto prokletí:

- *Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby. (Ž 1,4-6)*

B. Zmítaný svévolník

Podívejme se blíže na ta slova. Boží slovo říká, že se svévolníky je to jinak. Protože nečinili pokání jejich mysl je plná svévole, jejich cesty jsou plné hříchu a stolem jejich těla, jejich domu je stůl posměvačů, rouhačů. Jejich mysl, jejich cesty, jejich dům i stůl jsou obecnstvím zlého. Ze zlého vše povstává a ke zlému vše neodvratně spěje!

Tak jako je život spravedlivého přímý, protože je pevně zakotven oddělením od všeho zlého a zacílením k Božímu zákonu v Kristu. Tak je život svévolníka jako pleva ve vichřici, zmítaná silami, které nemůže opanovat. Takový člověk je vydán vlastním hříšným sklonům na milost a nemilost, je vydán silám temnoty, které opanovaly tento věk.

- *Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. (Ef 6,12)*

První jeho charakteristikou je pleva v rukou silného větru!

C. Vinou obtížený svévolník

Druhou charakteristikou takového člověka, nebo důsledkem viditelným v jeho životě je to, že...

- *Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých.*

Soud náleží Bohu a zde je jasně napsané, že svévolník na něm neobstojí. Boží soud není jako soud lidí zde na padlé zemi, který chybuje a občas odsoudí nevinného a potom zase propustí vinného. Bůh je svatý a dokonalý v celém svém bytí. Jemu žádný viník nevyklouzne z Boží spravedlnosti.

Každý hříšník bude odsouzen a potrestán. Mzdou každého hříchu je pak smrt a ten, kdo si ponese svůj hřích na věčnost, protože nečinil pokání, ten zakusí věčné smrti. Ať tedy každý hříšník činí pokání a odvrátí se od svých hříchů. Nebo je snad pro něj lépe dále hřešit, a být uvržen na věky do pekla *kde jejich červ neumírá a oheň nehasne?* (Mk 9,48). A Marek 9,49 dodává, že každý hříšník *bude navždy solen ohněm*.

Svévolník neobstojí na Božím soudu. Neobstojí však ani ve shromáždění spravedlivých. To je velmi povzbudivé pro nás křesťany, pokud bude náš sbor celý ve světle a bude se zde pravdivě a věrně kázat a žít Boží slovo, potom máme zaslíbení, že ti kteří nejsou Kristovi, neobstojí tváří v tvář pravdě evangelia, pravdě zákona Kristova. Budou usvědčováni Božím světlem. Protože...

- *Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. **Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo.*** (J 3,19-20)

Jsou jen dva způsoby reakce na pravdu. Lidé budou z milosti Boží činit pokání, nebo Bůh nechá jejich srdce zatvrdit se ještě více. Ti první se pak přidají k Božímu obecenství, ti druhí to nevydrží a odejdou. Nezůstanou ve světle. Oboje je ke slávě Boží a oboje je k prospěchu církve, společenství spravedlivých v Kristu. Buďme proto v kázání i v životě věrní evangeliu Krista.

D. Ztracený svévolník

Spějeme k závěru. K závěru silnému, který musí každého křesťana povzbudit. Je v něm taková síla, že nás musí již nyní v mysli vytrhnout až do nebe k našemu Pánu! Hospodin zná cestu spravedlivých. A je v tom ta největší jistota. Na jiném místě Písma Boží slovo říká:

- *Ovšem pevný Boží základ trvá a nese nápis ,Pán zná ty, kdo jsou jeho‘ a ,ať se odvrátí od nespravedlnosti každý, kdo vyznává jméno Páně‘. (2Tm 2,19)*

Jména spravedlivých Bůh velmi dobře zná, vždyť je V Kristu vyvolil již před stvořením světa! Toto osobní a intimní poznání Božích dětí Bohem je jedním ze dvou pevných, neotřesitelných pilířů nezměnitelného Božího základu! Druhým pilířem je vytrvalost těchto Božích dětí v posvěcení a svatosti. Všimněte si, že tento základ i oba pilíře trvají. To znamená, že až vám bude někdo zase tvrdit, jak jednou vyvolené Boží dítě může ztratit spásu, přečtěte mu prosím tato slova z 2 Tm 2,19!

Tak, jak křesťana naplní verš šestý pokojem a neutuchající radostí, tak musí svévolníka jímat děs! Jeho cestu Bůh nezná! Cesta svatých je Bohu známa, to oni jsou mu známi. Ale cesta hříšných vede do smrti věčné! Nemůžeme si myslet, že Bůh nezná a neví, kde hříšník skončí. Vždyť on to tak určil od věků. Ale musíme pochopit, že svévolník je na tom tak, jakoby před Bohem a pro Boha nikdy nebyl. Nikdy pro něj neexistoval! Bůh je život, svévolník však směřuje k záhubě, k věčné smrti! Ten, kdo nečinil a nečiní pokání žil zbytečně a naprosto prázdně a marně. Bylo by pro něho lépe, kdyby se vůbec nenarodil! Tak strašlivě tvrdé a smutné to je.

Proto se radujte všichni, kdož činíte pokání, oslavujte, velejte a uctívejte Boha v Kristu. Ostatní, kdo jste pokání ještě nečinili, spěchejte ke kříži Krista a prostě o slitování. Vždyť On zve k sobě všechny obtížené hříchem a slibuje, že dá odpočínutí od hříchu. Také říká.

- *Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. (J 6,37)*

Amen!

BOŽÍ MOC

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Správná představa Boží moci

O Bohu nemůžeme mít správnou představu, dokud o Něm nesmýšlíme jako o všemocném a také dokonale moudrém. Ten, kdo si nemůže dělat, co chce a co se mu zlíbí, nemůže být Bůh. Tak jako je Boží vůle rozhodovat se pro to, co považuje za dobré, tak je i v Boží moci tuto vůli uskutečňovat.

„Boží moc je schopnost a síla, jíž může Bůh uskutečňovat, cokoliv se Mu zlíbí, cokoliv nařídí Jeho neomezená moudrost a pro cokoliv se nekonečná čistota Jeho vůle rozhodne... Jako je svatost krásou všech Božích vlastností, tak právě moc propůjčuje život a čin všem dokonalým vlastnostem Boží přirozenosti. Jak marné by byly věčné úradky, kdyby do nich nevstoupila moc, aby je vykonala. Bez moci by bylo Jeho slitování jen mdlou lítostí, Jeho sliby prázdným zvukem, Jeho hrozby pouhým strašákem. Boží moc je jako On sám – neomezená, věčná, nepochopitelná. Stvoření jí nemůže zastavit, potlačit ani zmařit“ (S. Charnock).

„Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc“ (Ž 62,12). „Bůh promluvil jednou“, nic víc není potřeba! Nebe a země pomínou, ale Jeho slovo zůstává navěky. „Bůh promluvil jednou“ – jak patřičné pro Jeho božskou vznešenost! My ubozí smrtelníci mluvíme často, a přesto nás není slyšet. On promluví jen jednou a hrom Jeho moci je slyšet přes tisícero hor.

- *Hospodin na nebi zaburácel, Nejvyšší vydal svůj hlas, krupobití a hořící uhlí. Vyslal své šípy a rozehnal mračna, množstvím blesků je uvedl v zmatek. Tu se objevila koryta vod, základy světa se obnažily, když jsi, Hospodine, zaútočil, když jsi zadul svým hněvivým dechem. (Ž 18,13-15)*

„Bůh promluvil jednou.“ Pohledme na Jeho neměnnou autoritu. „Vždyť kdo v oblacích se může Hospodinu rovnat? Kdo z Božích synů se podobá Hospodinu?“ (Ž 89,6). „Všichni obyvatelé země jsou považováni za nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: ‚Co to děláš?‘“ (Dn 4,35). To se otevřeně projevilo, když se Bůh stal tělem a přebýval mezi lidmi. Malomocnému řekl: „Chci, buď čist.“ A hned byl očištěn od svého malomocenství“ (Mt 8,3). Na člověka, který ležel čtyři dny v hrobě, zvolal: „Lazare, pojď ven!“ A ten mrtvý vyšel. Bouřlivý vítr a rozdivočelé vlny se uklidnily na Jeho jediné slovo. Legie démonů nedokázala odolat Jeho autoritativnímu příkazu.

Boží moc a lidská pýcha

„Bohu patří moc“, a pouze Jemu. Žádné stvoření v celém vesmíru nemá jediný atom moci, dokud mu ho nesvěří Bůh. Boží moc však nelze získat, ani nezávisí na uznání jinou autoritou. Patří pouze Jemu.

„Boží moc je jako On sám - existuje sama o sobě, sama sebe udržuje. Nejmnější z lidí nemohou přidat ani stín k moci Toho, kdo je všemohoucí. Nesedí na žádném podpůrném trůnu a neopírá se o žádné nápomocné rámě. Jeho dvůr neudrží dvořané ani si nepůjčuje svou krásu od stvoření. On sám je velikým hlavním zdrojem a Původcem veškeré moci“ (Ch. H. Spurgeon).

Veškeré stvoření svědčí nejen o veliké Boží moci, ale také o Jeho úplné nezávislosti na všem stvořeném. Poslechněte si Jeho vlastní výzvu: „Kde jsi

byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen...?“ (Jb 38,4-6). Celá pýcha člověka se válí v prachu!

„Moc je také jedno z Božích jmen – „vy uvidíte Syna člověka sedět po pravici Moci“ (Mk 14,62 B21), což znamená po pravé ruce Boha. Bůh a moc jsou pojmy tak neoddělitelné, že jsou zaměnitelné. Stejně jako je Jeho podstata obrovská a nelze ji vymezit prostorem, stejně jako je věčná a nelze ji měřit časem, tak je také všemocná a její činy nelze limitovat“ (S. Charnock).

„Hle, to je jen část jeho cest; zaslechli jsme o něm pouhý šelest, kdo může porozumět hřímání jeho bohatýrské síly?“ (Jb 26,14). Kdo je schopen spočítat všechny pomníky Jeho moci? Dokonce i to, jak se Jeho moc projevuje na viditelném stvoření, je za hranicí našeho chápání, a o to méně jsme schopni pojmut všemohoucnost jako takovou. V přirozenosti Boha je nekonečně více moci, než kolik se jí odráží v celém Jeho díle.

Skrytá moc Boží

„Část jeho cest“ spatřujeme ve stvoření, prozřetelnosti, záchraně. V tom však lze vidět jen „malou část“ Jeho moci. Pozoruhodně o tom hovoří Abakuk 3,4: „v nichž je skryta jeho síla.“ Jen stěží si lze představit něco pompéznějšího, než je obrazotvornost celé této kapitoly, a přesto nic v ní nepřekoná ušlechtilost tohoto výroku. Prorok (ve vidění) spatřil mocného Boha, jak boří kopce a převrací hory, což bychom mohli považovat za úžasný projev Jeho moci. Náš verš však říká, že jde spíše o „skrytí“ než projevení Jeho moci. Co to znamená? Tak nepředstavitelná, tak

ohromná, tak neovladatelná je Boží moc, že hrůzu nahánějící otřesy, které způsobuje v přírodě, více o Jeho neomezené moci skrývají, než odhalují!

Nezměrnost Boží moci

Je velmi krásné propojit následující texty: „...kráčí po hřebenech mořských vln“ (Jb 9,8), což vyjadřuje Boží neovladatelnou moc, „...prochází se *kdesi* po obvodu nebes“ (Jb 22,14), což vypravuje o nezměrnosti Jeho přítomnosti, a „... vznášíš se na perutích větru“ (Ž 104,3), což ukazuje na ohromující rychlost Jeho konání. Toto poslední vyjádření má velký význam. Neznamená to, že „létá“ nebo „běhá“, ale že „se vznáší“, a to právě „na perutích větru“ – na tom nejimpulzivnějším z živlů, co se zmítá v krajní zuřivosti a přežene se kolem s téměř nepředstavitelnou rychlostí, a přesto je pod Jeho nohama, pod Jeho dokonalou kontrolou!

Pojďme se nyní zamyslet nad Boží mocí ve stvoření. „Tvá jsou nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm. Ty jsi stvořil jih i sever...“ (Ž 89,12-13). Než může člověk začít s prací, musí mít náradí a materiál. Ale Bůh začal s ničím, jen svým slovem z ničeho stvořil všechny věci. Rozum to nemůže pochopit. Co Bůh „...řekl, *to* se stalo, jak přikázal, tak *vše* stojí“ (Ž 33,9). Pravěká hmota uslyšela Jeho hlas. „I řekl Bůh: ‚Buď ...!‘ A bylo ...“ (Gn 1). Můžeme zvolat: „V své paži máš bohatýrskou sílu, tvá ruka je mocná, tvá pravice pozdvižená“ (Ž 89,14).

„Kdo z těch, co vzhlížejí k půlnočnímu nebi a hledají příčinu jeho vzniku, kdo z těch, co spatřují jeho pohyblivé zázraky, se dokáže nezeptat: Z čeho byla utvořena mocná nebeská tělesa? Je zvláštní, když si uvědomíme, že byla vytvořena bez materiálu. Vyskočila z prázdnoty. Impozantní uspořádání vesmíru vyvstalo z ničeho. Jaké nástroje použil Nejvyšší architekt, aby ozdobil jeho části takovou mimořádnou krásou

a dal celku tak nádherný lesk? Jak bylo to vše propojeno do jedné skvěle vyměřené a vznešeně zakončené struktury? To vše způsobil jediný příkaz. Buď, řekl Bůh. Nic k tomu nedodal. A v mžiku vzniklo skvělé dílo zdobené vší krásou, které dává na odiv nespočetné dokonalosti a uprostřed uchvácených serafů prohlašuje velikou chválu Stvořiteli. „Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechna jejich zástup“ (Ž 33,6).“

(James Hervey, 1789)

Zamyslete se nad Boží mocí, která se projevuje v zachovávání. Žádné ze stvoření nemá moc samo sebe zachovat. „Cožpak roste rákos, kde není bažina? Může bez vody vzrůst sítí?“ (Jb 8,11). Člověk i zvíře by zemřeli, kdyby nebylo rostlin sloužících k potravě, a rostliny by uvadly a uhynuly, kdyby země nebyla zavlažována vydatnými srážkami. Proto je Bůh nazýván Zachráncem „lidí i dobytka“ (Ž 36,7). On „... nese všecko svým mocným slovem“ (Žd 1,3).

Ochrana země před prudkostí moře je dalším jasným příkladem Boží moci. Co drží tento bouřlivý živel v původně Bohem určeném prostoru, že setrvává ve svém korytu bez toho, aby zaplavil zemi a zničil níže položené části stvořeného? Pro vodu je přirozené být nad zemí, protože je lehčí, a být přímo pod vzduchem, protože je těžší. Kdo omezuje její přirozené vlastnosti? Jistě ne člověk, ani by to nedokázal. To příkaz jejího Stvořitele ji drží na uzdě: „A řekl: ‚Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!‘“ (Jb 38,11). Jakým trvalým pomníkem Boží moci je zachovávání světa!

Zamyslete se nad Boží mocí, která se týká vlády. Vezměte si Jeho omezování satanovy zlé vůle. „Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘

a hledá, koho by pohltit“ (1 Pt 5,8). Je naplněn nenávistí vůči Bohu a ďábelskou nevraživostí vůči lidem, obzvláště svatým. Ten, kdo záviděl Adamovi v ráji, závidí i nám radost z Božích požehnání. Pokud by bylo na něm, jednal by s námi stejně jako s Jóbem. Seslal by oheň z nebe na plody země, zahubil dobytek, způsobil vichr, aby zbořil naše domy, a pokryl naše těla vředy. Bůh ho však, z toho mála, co lidé mohou znát, brzdí ve velké míře, zabraňuje mu v plnění jeho ďábelských plánů a omezuje ho svými příkazy.

Bůh krotí i přirozenou zkaženost lidí. Strpí jen takové vzplanutí hříchu, aby ukázal, jak strašlivou pohromu způsobil člověk tím, že se odvrátil od svého Stvořitele. Ale kdo si dokáže představit hrůzostrašnou velikost činů, do kterých by se lidé pustili, kdyby Bůh ulevil své ruce s uzdou? „Jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, jejich nohy spěchají prolévat krev“ (Ř 3,14-15). Taková je přirozenost každého Adamova potomka. Jaká bezuzdná zhýralost a tvrdohlavá pošetilost by vládla ve světě, kdyby nezasáhla Boží moc a nezavřela před ní protipovodňová vrata. Viz Žalm 93,3-4.

Zamyslete se nad Boží mocí v soudu. Když udeří, kdo dokáže nepodlehnout (viz Ezechiel 22,14). Jak strašlivě se to projevilo při potopě! Bůh otevřel nebeská okna a nechal provalit obrovská zřídla propasti a (vyjma těch, kdo byli v arše) celá lidská rasa, bezmocná před bouří Jeho hněvu, byla smetena. Déšť ohně a síry z nebe zcela zničil města. Farao a všichni jeho průvodci byli bezradní, když na ně Bůh udeřil v Rudém moři. Jak děsivé slovo je v listu Římanům 9,22: „A co když Bůh, ačkoli chtěl projevit svůj hněv a ukázat svou moc, snášel s velikou trpělivostí nádoby hněvu, určené ke zničení?“ (Ř 9,22 B21). Bůh ukáže svou velikou moc na zatracených nejen tím, že je uvězní v podsvětí, ale také tím, že nadpřirozeně zachová jejich těla i duše uprostřed věčných plamenů ohnivého jezera.

Ať se všichni třesou před takovým Bohem. Jednat neuctivě s Tím, kdo nás dokáže rozmáčknout lehčeji, než my mola, je sebevražedné. Otevřeně vzdorovat Tomu, který je oděn všemohoucností, kdo může roztrhat na kusy nebo uvrhnout do pekla každým okamžikem, kdy se Mu jen zlíbí, je největší šílenství. Řeceno tím nejprostším způsobem: Je moudré dbát na Jeho příkaz: „Líbejte syna, ať se nerozhněvá, ať na cestě nezhynete, jestliže jen málo vzplane hněvem“ (Ž 2,12).

Ať takového Boha vyvyšuje osvícená duše! Divuplná, neomezená dokonalost takové Osoby volá po horlivém uctívání. Jestliže si mocní a slavní lidé nárokují obdiv světa, čím více by nás měla naplňovat úžasem a úctou moc Všemohoucího. „Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, tak velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy?“ (Ex 15,11).

Ať svatí důvěřují takovému Bohu! On je hoden bezvýhradné důvěry. Nic pro Něj není příliš těžké. Kdyby Bůh šetřil svou mocí a byl ve své síle omezen, mohli bychom si zoufat. Když ale vidíme, že je oděn všemohoucností, není pro Něj žádná modlitba tak těžká, aby ji nemohl vyslyšet, žádná potřeba nesplnitelná, žádná vášeň tak silná, aby ji nepřemohl, žádné pokušení tak mocné, aby z něho nemohl vytrhnout, žádné zoufalství tak hluboké, aby od něj nemohl ulevit. „Hospodin je síla mého života, z koho bych měl mít strach?“ (Ž 27,1 B21).

- *„Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen“ (Ef 3,20-21).*

Z knihy Střípky poznání Boha.

DŮSLEDKY NEZRALOSTI MLADŠÍCH ŽEN

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Apoštol Pavel popisuje charakter, který má mít zbožná křesťanská žena. Starší žena, a následně také mladší žena. Starší žena musí v takovém charakteru vynikat, aby mohla mladší ženu v těchto věcech vyučovat, trénovat. To nejsou věci, které by nám byly přirozené. To nejsou věci, které jaksi samy přijdou. Nepřijdou! Je potřeba se je naučit a je potřeba se v nich trénovat, cvičit je až do té míry, dokud se nestanou součástí charakteru. A charakter, který je tady popsáný, je charakter Ježíše Krista. On je vzorem – jak pro starší muže, tak pro starší ženy, tak pro mladší ženy a také pro mladší muže. On je dokonalým vzorem lidství. Každý křesťan musí růst ve službě – a to znamená, že se musí cvičit, trénovat, sloužit víc a znovu a znovu:

- *... až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)*

Kristus je dokonalým vzorem. Od Něj se musíme učit a z Jeho síly musíme čerpat. Žádná mladá žena nedokáže sama ze své síly být takovou ženou, jakou popisuje Písmo na tomto místě. Jenom Kristus jí může proměnit.

Musíme si uvědomit důležitou věc – ty ženy, o kterých tady mluví Písmo, takové nebyly. Tohle byly věci, do kterých měly růst. Tohle byly věci, ve kterých se potřebovaly cvičit. Mluvil jsem o tom, že takový charakter je normou, a trvám na tom, ale chci, abychom rozuměli také tomu, že to je něco, čeho křesťan dosahuje teprve v průběhu svého křesťanského života. Muž, který je pro mnoho křesťanů vzorem, apoštol Pavel, sám o sobě napsal:

- *Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. (Fp 3,12)*

Běžíme, abychom dosáhli dokonalosti. A důvodem je Kristus. Běžíme z Jeho síly, běžíme kvůli Němu a pro Něj, běžíme za Ním a k Němu. On je motivem, On je motorem, On je místem, k němuž směřujeme. Jeho chceme oslavit svým životem. Mladší ženy, takové, kterých se zmocnil Kristus, tedy křesťanky, chtějí ve svém životě a svým životem oslavovat Krista. A zde je napsáno, jak to mají udělat. Vezměte tato slova a vepište si je do srdce, naplňte jimi svou mysl i své životy a vaše životy se stanou oslavou Ježíše Krista.

Opusťte tato slova, ignorujte je, vysmějte se jim jako něčemu náboženskému, zastaralému, úzkoprsému nebo nemodernímu – a podívejte se mnou do našeho textu, co se stane: **Boží slovo bude zneváženo!**

Doslova je v našem textu, že Boží slovo bude pomluveno, bude v porouhání. To se děje, když křesťanka nemiluje svého manžela, to se děje, když křesťanská matka nemá ráda své děti a nevychovává je, to se děje kdykoliv nějaká mladá křesťanka jedná nerozumně, nerozvázně, hloupě, kdykoliv se chová necudně nebo se podílí na jakékoliv nemravnosti, když se zaplétá do světských věcí nebo je známá svým flirtováním nebo dokonce milostnými aférami – Boží slovo je uváděno do porouhání! Nevěřící lidé se vysmívají Božímu slovu. Neuvěří vám, že Boží slovo má moc proměnit lidské životy.

Když se mladší žena stará více o svou práci, nebo o politiku, nebo o nějaký zájmový nebo třeba dobročinný spolek a zanedbává svou rodinu, zanedbává svého manžela a nemá čas na své děti, nevěnuje jim svou péči, nevychovává je, nevytváří pro ně domov, potom se nevěřící svět vysmívá Božímu slovu a říká: „Kážete vodu a sami pijete víno.“

Moji milí, tohle je podle apoštola Pavla zdravé učení. Tohle Pavel chtěl, aby Titus učil v církvích na Krétě, a to se musíme učit i v církvích v naší zemi. Tohle je zdravé učení, které přináší slávu Bohu a vyvyšuje Boží slovo. Jak ho vyvyšuje? Je to velmi jednoduché – jedná podle něj. Tím uvádí Boží slovo ve vážnost. Tím ukazuje, jak si ho váží a okolní svět vidí, že to je Boží slovo, které má veliký dopad na život křesťana. Laskavá křesťanka, která se podřizuje svému manželovi, je mocným nástrojem v Boží ruce. Apoštol Petr o takové ženě říká:

- *Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží. (1Pt 3,1-2)*

Právě o tom je celý náš dnešní text – o čistém životě v bázni Boží. To je něco, co nepotřebují jenom mladší ženy, ale co potřebuje každý z nás. Proto musíme jít ke Kristu a hledat sílu u Něj, v Jeho veliké moci. Proto se musíme spolehnout na dílo Jeho kříže. Bez něj jsme vydáni jenom sami sobě a svým vášním, své hříšné přirozenosti. Jenom Kristův kříž má moc nás proměnit.

- *Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen. (Ju 24-25)*

POUZE DVĚ MOŽNOSTI: BUĎ KRISTUS, NEBO SOUD

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Charles Spurgeon vypráví historku o církvi, ve které se o místo kazatele ucházel člověk, který nevěřil v peklo. Odpověděli mu: „Přišel jste nám říct, že žádné peklo není. Jestliže je vaše učení pravdivé, tak vás určitě nepotřebujeme. A jestliže pravdivé není, tak o vás nestojíme. Takže tak či onak se obejdeme se bez vás.“ (*Spurgeon's Expository Encyclopedia* [Baker], sv. 10, s. 149, mírně upraveno.)

Hovořit o budoucím strašlivém Božím soudu není příjemné, ale je to nezbytné, protože Bible jasně učí, že tento soud přijde. Přestože některé z nejvýznamnějších vůdčích osobností mezi evangelikálními křesťany učení o pekle odmítají, nesmíme zapomínat, že Ježíš mluvil o hrůzách pekla častěji než kdokoli jiný v celé Bibli. Nemůžeme tvrdit, že následujeme Krista, a zároveň s tím odmítat učení o věčném trestu. Je to učení, které má zásadní praktické důsledky. Spurgeon dále řekl (tamtéž, s. 146): „Nedoceňujte peklo, a nebudete doceňovat kříž. Zlehčujte utrpení ztracených duší, a brzy začnete zlehčovat Spasitele, který vás před ním zachraňuje.“ Jonathan Edwards sice založil své proslulé kázání „Sinners in the Hands of an Angry God“ (Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha) na verši z 5. Mojžíšovy, název však převzal z verše 10,31 v našem textu. Pomocí tohoto působivého kázání obrátil Bůh mnoho lidí ke Kristu. Sám jsem je četl mnohokrát, ale nedávno jsem je slyšel v podání jednoho herce tak, jak je mohl přednést Edwards sám. Edwards s děsivou jasností přesvědčuje

posluchače o hrůzách nadcházejícího soudu, ale ukazuje jim také útočiště, jímž je kříž. Jak ukazuje náš text, jsou to jediné možnosti:

Když odmítneme Krista jako Boží oběť za naše hříchy, nevyhnutelně staneme před jeho hrozným soudem.

Je to druhá obtížná varovná pasáž v listu Židům (první byly verše 6,4-8). Je obtížná nejen z hlediska tématu, ale také proto, že některé její části se nesnadno vykládají. Než se začneme textu věnovat, uvedu hlavní možnosti výkladu, počínaje těmi, které jsou podle mého názoru nejméně pravděpodobné.

Nejnepravděpodobnější je arminiánský názor, že náš oddíl pojednává o skutečných věřících, kteří zhřeší a ztratí spasení. Jeho problém spočívá v tom, že musí najít jiné vysvětlení pro spoustu jasných biblických pasáží, které učí, že spasení je zadarmo jako Boží dar, který není založen na ničem v nás, ale pouze na prolité krvi Ježíše Krista. Dokonce i tato kapitola sama (10,1-18) důrazně poukazuje na to, že Kristova oběť nás jednou provždy přivedla k dokonalosti a odstranila celou naši vinu.

Někteří raní církevní otcové ovšem z tohoto a jiných oddílů Listu Židům vyvodili mylnou domněnku, že není odpuštění pro hříchy spáchané po křtu. Takovéto odsouzení bývalo většinou vyhrazeno jen pro „těžké“ hříchy, jako je zapření víry pod tlakem pronásledování, vražda, modlářství a sexuální hříchy. Byl tu však problém: pokřtění křesťané se občas takovýchto hříchů dopustili a později z nich činili pokání. Mohlo jim být odpuštěno?

Někteří podle vzoru Hermova *Pastýře* (asi 140 n. l.) tvrdili, že po křtu je možné dosáhnout odpuštění jednou, ale víckrát už ne. Tertullianus, který byl přísnější, Herma za tento ústupek pranýřoval, protože ho vnímal jako tenoucké ostří nebezpečného klínu. Jiní, tolerantnější, naopak Hermův ústupek rozšířili neomezeně, vyžadovali však skutky pokání.

F. F. Bruce v této souvislosti poukazuje na ironii faktu, že toto důrazné varování Listu Židům mohlo dát povstat systému tolik připomínajícímu židovský obětní řád, který List Židům odmítá jako jednu provždy překonaný. (F. F. Bruce: *Commentary on the Epistle of Hebrews* [Eerdmans], s. 260-262.) Každý systém, který učí, že spasení je možno ztratit, a případně získat zpět pomocí skutků pokání je v rozporu s Boží milostí darovanou v Kristu.

Druhý názor je ten, že autor hovoří o pravých věřících, kteří zavrhli víru, ale popsaný trest nepředstavuje peklo, ale jakýsi strašlivý časný soud. (Zane Hodges: *The Bible Knowledge Commentary* [Victor Books], ed. John Walvoord a Roy Zuck, sv. 2, s. 805.) Odpovídá to páně Hodgesovu názoru, že spasení znamená přijmout Krista jako Spasitele, ale ne nutně také jako Pána. Tento názor připouští, že člověk, který uvěřil v Krista, může později víru zapřít a důrazně se jí stavět na odpor, a přece být spasen, třebaže přijde o odměny (1K 3,15). I když pomineme mnoho dalších problémů tohoto názoru, soud z našeho textu je srovnáván se „žárem ohně, který stráví Boží odpůrce“ (10,27). Omezit smysl těchto slov na popis časného soudu, byť sebetvrdší, znamená neučinit zadost tvrdosti varování.

Podle **třetího** názoru je varování určeno skutečným věřícím, kteří o spasení přijít nemohou, a říká jim, co by se stalo, kdyby od víry odpadli (což v případě skutečných věřících není možné). Jedná se tedy o hypotetické varování, použité s cílem odradit věřící toho, aby opustili víru. (Homer Kent: *The Epistle to the Hebrews* [Baker], s. 206-207). Jak jsem však už vysvětloval, když jsme studovali šestou kapitolu Listu Židům, hypotetické varování je ve skutečnosti zbytečné. Pokud se jedná o skutečně znovuzrozené, jak by je Bůh mohl hypoteticky uvrhnout do pekla, kdyby

hypoteticky odpadli, když nic z toho není možné? Celý tento směr uvažování mi nedává smysl.

Jak to vidím já, **správné** vysvětlení zní, že náš oddíl varuje lidi, kteří se přihlásili k víře a připojili k církvi, před Božím věčným soudem pro případ, že by se vrátili k judaismu. Tito lidé navenek vypadají jako znovuzrození, ale doopravdy znovuzrození nejsou. Kdyby opustili Kristovu oběť a vrátili se k judaismu, ukázalo by se, že v první řadě v Krista nikdy neuvěřili. Největší obtíž pro tento názor představují slova „jž byl posvěcen“ (10,29). Jeho přívrženci je vykládají několika způsoby. John Owen tvrdí, že se nevztahuje k člověku, kterému hrozí odpadnutí, ale ke Kristu samotnému, „který byl krví smlouvy, již předložil Bohu, posvěcen a zasvěcen Bohu jako kněz navěky...“ (J. Owen: *An Exposition of Hebrews* [The National Foundation for Christian Education], sv. 4, s. 545.) To je z gramatického hlediska možné, i když to může vypadat, že to do kontextu násilně vnáší něco, co sice výslovně učí Jan 17,19, ale v listu Židům se o tom mluví jen v náznacích (2,10; 5,7.9; 9,11-12).

Druhý způsob chápání slova „posvěcen“ je vidět v něm *vnější* posvěcení ve smyslu ztotožnění dotyčného s Božím lidem, nikoli popis skutečného stavu jeho srdce před Bohem. K takovému vnějšímu posvěcení mohlo dojít prostřednictvím křtu nebo Večeře Páně. Člověk je „oddělen“ od světa v tom smyslu, že se připojil k církvi a přijal Kristova ustanovení. Poslouchá kázání Božího slova a dokonce s ním rozumově souhlasí (10,26 KMS: přijal „jasné poznání pravdy“). Jeho srdce však nebylo proměněno Boží zachraňující milostí. Když ho pronásledování nebo pokušení k hříchu začne tlačit k tomu, aby se od Krista odvrátil, víru zavrhne a ukáže tak svou pravou tvář. Tento strašlivý hřích (dále popisovaný ve verši 10,29) staví toho, kdo odpadl, na cestu k jistému a děsivému soudu.

Toto pojetí souhlasí s výkladem, který jsem uvedl pro verše 6,4-8. Tento názor s sebou, přiznávám, nese problém, který spočívá v nutnosti chápat zde slovo „posvěcen“ ve vnějším smyslu (na rozdíl od 10,10 a 10,14, ale stejně jako v 9,13). Navzdory této obtíži se domnívám, že tento výklad nejlépe vyhovuje Listu Židům. Odpovídá také verši 10,39, který staví do protikladu ty, kdo odpadají a zahynou, s těmi, kdo věří a dosáhnou života. To by jako přehled stačilo, a nyní se pustíme do probírání textu, který se dělí na tři části.

1. SVÉVOLNÉ ODMÍTNUTÍ KRISTA

Svévolně odmítnout Krista poté, co jsme už poznali pravdu, znamená odmítnout jedinou Boží oběť za hříchy a nevyhnutelně propadnout jeho hroznému soudu (10,26-27).

Když autor říká „jestliže svévolně hřešíme“, nemá na mysli „běžné“ hříchy, jakých se dopouští každý věřící. Kdo by jinak mohl být spasen, když nikdy nikdo nedokázal žít od svého spasení, aniž by zhřešil! I když se občas dopustíme hříchu nedopatřením, většinou jsou naše hříchy svévolné. Zhřešíme, protože se rozhodneme zhřešit! Jenže jak Bible jasně říká, když zhřešíme a když své hříchy vyznáme, Bůh nám je milostivě odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti (1J 1,7-9).

Výraz „hřešit svévolně“ (či „dobrovolně“) označuje to, co Numeri 15,30 nazývá „hřešit úmyslně“ (či „opovážlivě“): hřích ze vzdoru, který nelze usmířit žádnou obětí. Komentátoři takové hříchy srovnávají s hříchem rouhání proti Duchu svatému, což je hřích „velezrady a vzpoury proti Bohu“. (Walter Kaiser: *Toward Rediscovering The Old Testament*, s. 132, cituje Ronald Allen: *Expositor's Bible Commentary* [Zondervan], ed. Frank Gaebelin, sv. 2, s. 830.) Dál svévolně hřešit znamená záměrně a vědomě

zavrhnout víru odmítnutím Ježíšovy oběti za hříchy. Je to naprosté odpadnutí od víry v Krista jako Spasitele.

Tohoto hříchu se mohou dopustit jenom ti, kdo „přijali jasné poznání pravdy“ (10,26 KMS). Tito lidé chodili do církve a slyšeli učení o smyslu a významu Kristovy smrti, například to, které právě vyložil autor listu (10,1-18). Odpadli, přestože věděli, že Kristus je jedinou a jednou provždy dostatečnou Boží obětí za naše hříchy, která naplnila a tím také zrušila starozákonní obětní řád. Znali pravdu o osobě Krista i o jeho vznešené úloze velekněze.

Přesto někteří opouštěli shromáždění církve a vraceli se k judaismu (10,25). Autor říká, že učinit takovéto rozhodnutí znamená zneuctít Božího Syna a necenit si krve smlouvy (10,29). Znamená to odvrátit se od jediné cesty spasení k zastaralému systému, který nikdy nemohl odstranit hříchy (10,4). Znamená to zařadit se mezi Boží nepřátele, které nečeká spasení, „nýbrž jakési hrozné očekávání soudu a žár ohně, který bude stravovat odpůrce“ (10,27 KMS). „Hrozné“ je v řečtině silné slovo. Autor je opakuje ve verši 10,31 (kromě toho se v Novém zákoně vyskytuje už jen ve verši 12,21). Autor chce na čtenáře zapůsobit děsivými důsledky odvrácení se od Krista.

2. ZNEUCTĚNÍ BOŽÍHO SYNA SI ŽÁDÁ TREST

Jestliže neúcta k Zákonu byla postihována přísnými tresty, zneuctění Božího Syna, který Zákon naplnil, si žádá ještě strašlivější trest (10,28-29).

Ve verši 10:28 konstatuje autor něco, co každý žid dobře věděl: když se člověk drze vzepřel Mojžíšovu zákonu, byl na základě svědectví dvou nebo tří svědků ukamenován (Dt 17,2-6). Pro žádné milosrdenství nebo druhou šanci tu nebylo místo (Dt 13,9).

Zákon platil pro všechny (viz Lv 24,10-23; Nu 15,32-36). Autor právě ukázal, že Ježíš je větší než Mojžíš (Žd 3,1-6). Je vyšším knězem než lévijští kněží (5,1-10; 7,1-28). Vyhlásil Novou smlouvu, která je vznešnější než stará smlouva (8,6-13). Je lepší obětí (9,23). Takže autor vlastně říká: „Uvědomujete si, jak vysoko stojí Ježíš nad Mojžíšem? A víte, jak přísné byly tresty za Mojžíše? Tak si představte, jak to dopadne s tím, kdo vědomě zavrhne Krista!“

Ty, kdo odpadají, popisuje třemi výrazy (10,29). Dotyčný za prvé „pošlapal Božího Syna“ (NBK). Pošlapat něco znamená jednat s tím jako s něčím naprosto bezcenným. Použití titulu „Syn Boží“ podle všeho „naznačuje, že o odpadnutí toho druhu, o kterém je řeč, zahrnuje pohrdavé popření Kristova božství“ (Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 422.) Znamená to popřít všechno, co autor celých deset předchozích kapitol dokazoval o absolutní nadřazenosti Ježíše Krista, který je Božím konečným Slovem k nám. Kristus je odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem (1,1-3). Chovat se k tomuto vyvýšenému Božímu Synu jako k hmyzu pod svýma nohama je nepopsatelně strašlivý hřích!

Za druhé takový odpadlík prohlásil „krev smlouvy, jíž byl posvěcen, ... za nečistou“ (KMS). První obvinění se týkalo znevažování Kristovy *osoby*. Toto se vztahuje k pohrdnutí jeho *dílem* na kříži. Už jsem vysvětlil, že slovo „posvěcen“ je nejvhodnější vykládat ve vnějším smyslu – jako vnější oddělení od světa, které spočívá v tom, že člověk veřejně uctívá a vyznává Krista společně s Božím lidem. „Mít za nečistou“ znamená doslova „zacházet jako s něčím obyčejným“. Mohlo se to týkat toho, že se dotyčný účastnil přijímání, i když jeho víra nebyla pravá, čímž znesvěcoval kalich, který představoval krev smlouvy (Hughes, s. 423).

Nebo se to mohlo vztahovat k tomu, že viděl v Kristově smrti obyčejnou smrt. Ti, kdo odpadli, mávli rukou nad každým náznakem zástupného významu Kristovy smrti. Možná připustili, že to byla vznešená tragédie, ale nic víc. Tím se ke krvi Nové smlouvy chovali, jako by to nebylo nic mimořádného.

Třetí obvinění zní, že odpadlík „potupil Ducha milosti“ (NBK). (Je to jediné místo, kde je Duch svatý označen tímto slovním spojením. Srovnej ovšem Zacharjáše 12,10.2) Duch svatý nám udílí nezaslouženou Boží milost prostřednictvím oběti Božího vlastního Syna.

Tento výraz ukazuje, že autor vnímal Ducha svatého jako osobu, ne pouze jako určitý vliv, vzhledem k tomu, že Ducha svatého je podle něj možno potupit. V řečtině má sloveso přeložené jako „potupit“ významový odstín vyjadřující arogantní či troufalý postoj (od jeho kořene je odvozeno také anglické slovo „hybris“: „přílišné sebevědomí, arogance“). Je to něco podobného jako neodpustitelné rouhání proti Duchu svatému, o kterém mluvil Ježíš (Mt 12,31-32). Aby provinilý hříšník plivl Bohu do tváře, když mu Duch svatý zdarma nabízí odpuštění, které umožnila smrt Božího Syna, to je prostě něco otřesného.

Zkuste si představit hladového bezdomovce oblečeného do hadrů, s tělem posetým jizvami a vředy, jak leží někde v kanálu. Dostal se tam následkem svých vlastních hříšných rozhodnutí. Nějaký laskavý a štědrý člověk mu nabídne, že ho odveze do nemocnice, zaplatí za něj všechny účty a pak mu zajistí vše, co kdy bude v životě potřebovat. Dá mu příjemný domov, jídla, kolik jen dokáže sníst, a veškeré pohodlí, na které si vzpomene. Ale ta nevděčná troska v kanálu plivne svému dobrodinci do tváře, začne mu sprostě nadávat a všem kolem vykládá o tom, jak ta jeho nabídka nestojí za nic. A to by ještě nebyla taková špatnost, jako kdyby

někdo potupil Ducha milosti tím, že by se odvrátil zády k odpuštění, které Duch svatý zdarma nabízí v krvi Ježíše Krista! Člověk, který pohrdá Boží milostí v Kristu, si zaslouží mnohem těžší trest než tělesnou smrt ukamenováním. Právem bude trpět celou věčnost.

3. VÍME, ŽE BOŽÍ SOUD JE STEJNĚ SPOLEHLIVÝ JAKO JEHO SLOVO, A BUDE HROZNÝ (10,30-31).

Přestože autor vyslovuje důrazné varování, celou dobu používá první osobu množného čísla, čím se počítá ke svým čtenářům (10,22-24.26.30). Tady říká: „Známe přece Toho, který řekl...” (10,31 NBK) a pak cituje dva úryvky Mojžíšovy písně (Dt 32,35-36). Jak už jsme viděli dříve, pro tohoto autora platí, že cokoli říká Písmo, říká Bůh (3,7; 8,8; 10,15).

První citát vyhláší Boží svrchované právo na odplatu, zde je ovšem kladen důraz na skutečnost, že ten, kdo se proviní proti takové Bytosti, jako je Bůh, nemá šanci uniknout. Když někomu ukřivdíte, snad se jeho odvěť vyhnete. Bůh ale *určitě* odplatí!

Druhý citát má ve svém původním kontextu spíš ten smysl, že se Bůh svého lidu zastane, a to tak, že bude soudit jeho nepřátele. I když ti, kdo odpadli, kdysi patřili k Božímu lidu, svou vzpourou se zařadili mezi Boží nepřátele (10,27). Neuniknou. Když opustili společenství a zřekli se Kristovy oběti, nejenže se vzdali postavení těch, kdo nepodléhají soudu, ale přímo si stoupili do fronty na rozsudek. Jak říká Hughes (s. 426): „Apostata tedy Bohu zdaleka neunikne; naopak, upadne do rukou živého Boha: opustí Boha jako svého Spasitele, jen aby se s ním setkal jako se svým Soudcem.“ A tak autor dospívá ke svému závěru: „Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“ Vlastně se jim snaží nahnat pekelnou hrůzu, aby je pekelných hrůz ušetřil.

Apoštol Jan popisuje, jak hrůzy Božího soudu dopadnou na krále i na vojevůdce, na bohaté i na chudé (Zj 6,12-17). Po velikém zemětřesení slunce zčerná a měsíc se zbarví doruda. Hvězdy spadnou na zem a nebesa zmizí. Hory i ostrovy se pohnou z místa. Lidé se budou skrývat v jeskyních a mezi balvany a všichni budou volat k horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým!“ Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát?“

ZÁVĚR

Najdou se lidé, kteří vám řeknou: „Já v Boží soud nevěřím. Můj Bůh je Bohem lásky.“ Pokud se hlásíte k tomuto názoru, pak ten váš „bůh“ není živým Bohem, který sám sebe zjevuje ve svém slově! V jednom z prvních záznamů o tom, jak se někomu zjevil, o sobě říká Bůh Mojžíšovi: „Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hříchy; ...“ (Až posud všichni jásáme: „Jo! Přesně takový je můj Bůh.“) Ale podívejme se dál: „... avšak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení“ (Ex 34,6-7).

„Ale tohle je Bůh Starého zákona,“ namítnete snad. „Já věřím v Ježíše, který byl vždycky jemný a laskavý.“ Vážně? Znovu vám připomínám, že Ježíš hovořil o hrůzách pekla častěji než kdokoli jiný v celé Bibli. Mluvil o pekle jako o místě „kde jejich červ neumírá a oheň nehasne“ (Mk 9,48; cit. Iz 66,24). Prohlásil, že trest pro toho, kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, bude horší, než kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře (Mk 9,42). Popisoval je jako místo naprosté temnoty, kde bude pláč a skřípění zubů (Mt 8,12; 24,51). Tvrdil, že je lepší vyrvat si oko nebo

utnout ruku, než nechat celé své tělo uvrhnout do pekla (Mt 5,29-30). Boháčovu zkušenost v pekle líčil jako utrpení v plameni (Lk 16,24). A pak také mluvil o těchto plamenech jako o „věčném ohni“, přičemž používal totéž slovo jako ve spojení „věčný život“ (Mt 25,41.46).

A vlastně i náš text, který pochází z Nového zákona, tvrdí právě to, že odmítnutí Božího Syna bude potrestáno *přísněji*, než byla ve Starém zákoně trestána neúcta k Božímu zákonu. Bůh obou zákonů je tentýž Bůh, plný milosrdenství a lásky ke všem, kdo činí pokání ze svých hříchů a spoléhají se na Krista. Je však hrozný ve svém soudu vůči těm, kdo jeho Syna, který je jedinou obětí za lidské hříchy, odmítnou.

A bedlivě si všimněte, komu hrozí *největší nebezpečí*, že se dopustí tohoto strašlivého hříchu odpadnutí od Krista: těm, *kdo poznali pravdu* a byli ve spojení s Božím lidem! Ne vyhlášeným hříšníkům. Těm, kdo říkají: „Já jsem potomek Abrahamův! Nejsem hříšník jako tihle pohané! Dodržuji Zákon. Přináším oběti. To stačí! K usmíření svých hříchů nepotřebuji žádného ukřižovaného Spasitele a jeho krev!“ Jinými slovy je to náboženský člověk, člověk, který chodí do kostela, ale nevěří tomu, že by potřeboval Kristovu krev!

Jednou jsem dorazil na pohřeb, kde jsem měl kázat, a přečetl jsem si program vzpomínkového setkání, jak ho vytiskl pohřební ústav. Byl v něm citován Jan 3,16 (KR) v následující podobě: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, měl život věčný.“ Slovo „nezahynul“ tam chybělo! Nevím, jestli za to byla odpovědná pohřební služba nebo rodina zesnulého, ale nemohl jsem připustit, aby jim to prošlo. V kázání jsem na tuto do očí bijící vynechávku upozornil a prohlásil jsem jednoznačně: Jestliže se nespoleháte na Krista, zahynete!

Jsou *pouze dvě* možnosti: buď *Kristus*, nebo *soud*. Pokud jste slyšeli evangelium a stýkali se s Božím lidem, a pak Krista odmítnete, upadnete do rukou živého Boha a čekají vás strašlivá věčná muka! Opravdu není o co stát! Pokud se ale svěříte do Kristových rukou, které za vás byly probodené, najdete hojné Boží milosrdenství a milost, která přikryje všechny vaše hříchy.

OTÁZKY K DISKUZI

1. Někteří evangelikálové popírají učení o pekle jako Boha nehodné a „v rozporu s mravností“. Jak byste na toto obvinění odpověděli?
2. Když někdo staví „Boha Starého zákona“ a „Boha Nového zákona“ do protikladu, proč bychom to měli vnímat jako varovný signál?
3. Je z biblického hlediska správné říkat hříšníkům: „Bůh tě miluje,“ nebo bychom měli spíš říkat (spolu s Edwardsem): „Bůh se na tebe hněvá“?
4. Uveďte co nejvíce prakticky užitečných důsledků učení o pekle.

OBĚTOVÁNÍ IZÁKA

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Pokoj vám a milost, milé sestry, milí bratři, milí přátelé. Pán nás opět přivedl na toto místo, abychom Ho společně uctívali, abychom Ho chválili, hledali Ho a ptali se na Jeho vůli pro své životy. To je také důvod, proč mimo jiné otevíráme Boží slovo a chceme slyšet Boží hlas. Je to úžasná výsada, že kdykoliv otevíráme Bibli, tak můžeme slyšet přesně to, co nám Bůh chce říct.

- *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16-17)*

Nemusíme zkoumat, zda je to skutečně slovo Boží, ale vždycky se musíme ptát, co chce Bůh skrze tento text říci právě mě. Dnes je před námi jeden z nejdůležitějších textů v knize Genesis a Starého zákona vůbec. Je před námi velmi silný příběh o víře, která je neoddělitelně spojená s poslušností a odvahou. Je to příběh o odvaze i lásce, o ochotě obětovat pro Pána Boha to nejvzácnější co máme, abychom mohli získat to nejlepší, co nám Bůh může dát.

Učenci, kteří zkoumají Písmo tvrdí, že je vždycky nějakým způsobem významné, když se v Bibli objeví nějaké důležité slovo poprvé. V takové chvíli bychom si měli všimnout jeho kontextu a jeho konkrétního významu na daném místě, protože nám to může mnohé napovědět o tom, jak se toto slovo bude používat v Bibli dále.

V naší kapitole je takové slovo – je to slovo ze druhého verše a jedná se o slovo milovat. V dnešní době se slovo milovat a slovo láska skloňuje ve všech možných i nemožných pádech, ale obvykle tato slova naleznete v ne příliš hezkých souvislostech. V lepším případě to bude v kontextu tělesné lásky, sexu, a obvykle se nebude jednat o manželské soužití, ale dost často se bude jednat o cizoložství, smilstvo nebo předmanželský sex. V celé řadě dalších případů se bude jednat o lásku k věcem – „když ji miluješ, není co řešit“, jak zní známý reklamní slogan na Kofolu. Najdete tu lásku k domácím mazlíčkům, lásku duševním prožitkům, lásku k přírodě ... Obvykle se zde skrývá jedna překroucená parafráze lásky – a to je láska k sobě samotnému, jinými slovy sebeláska, tedy sobectví.

Určitě bychom předpokládali, že když se bude Bible zmiňovat o lásce, tak to bude v kontextu lásky muže k ženě, nebo lásky Boha k člověku. Ale tak to není. V Gn 22,2 čteme o lásce otce k synovi. Láska muže a ženy je něčím přirozeným, něčím, co je dáno podstatou jejich vztahu:

- *Proto opustí muž svého otce i matku a **přilne** ke své ženě a **stanou se jedním tělem**. (Gn 2,24)*

Muž a žena jsou jedno tělo, v manželství tvoří jeden celek. Spojuje je tato duchovní přirozenost jejich vztahu a s ní je samozřejmě spojená i láska – i když ne zcela přirozeně – vždyť Bůh musí manželům přikazovat:

- *Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, ... Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. (Ef 5,25.28)*

Není nám vlastní milovat druhé! O to víc musíme přemýšlet nad tím, že se Bible poprvé zmiňuje o lásce v kontextu lásky otce k synovi. Tato kapitola je ohromným obrazem Ježíše Krista a láska otce k synovi zde mluví

nejen o našich dětech, ale především o lásce nebeského Otce ke svému Synu, Ježíši Kristu.

- *Z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ (Lk 3,22)*
- *On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. (Ko 1,13)*

Ježíš Kristus je TEN milovaný syn. To je ten syn, na něhož ukazovalo zaslíbení dané Abrahamovi, to je ten syn, v němž dojdou požehnání všechny národy, to je ten syn, který vybudoval svatyni Boží, Boží chrám, to je ten syn, který se ujal žezla a jehož vláda nikdy neskončí. Pojdme nyní do našeho textu:

1. BOŽÍ ZKOUŠKY (v. 1-2) – BOŽÍ PŘÍKAZ

Zkoušky vždycky přijdou

Neměli bychom se vůbec divit, když do našich životů přicházejí různé zkoušky.

- *Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odpověděl: „Tu jsem.“ (Gn 22,1)*

Bůh chce vyzkoušet naši víru. Podobně o tom mluví v Novém zákoně Jakub:

- *Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. (Jk 1,2)*

V životě Abrahama můžeme vidět celou řadu zkoušek: když musel opustit svou rodinu a vydat se do země, kterou mu Bůh ukázal (Gn 11,27-12,5). Hned v následující zkoušce Abraham neobstál, když v době hladomoru sestoupil do Egypta a navedl tam svou ženu Sárú, aby nikomu neříkala, že je jeho manželkou (Gn 12,10-13,4). Další zkouška ho čekala,

když se musel rozejít s Lotem (Gn 13,5-18). A potom přišla zkouška boje, kdy velmi odvážně pronásledoval dobyvačné krále, aby jim vyrval svého synovce Lota (Gn 14,1-16). Dokonce zakusil zkoušku na bohatství (Gn 14,17-24), kdy mu sodomský král nabízel jako kořist všechno, co Abraham získal na dobyvačných králích. Abraham tehdy řekl:

- *Pozdvihl jsem ruku k přísaze Hospodinu, Bohu Nejvyššímu, jemuž patří nebesa i země, že z ničeho, co je tvé, nevezmu nitku ani řemínek k opánkům, abys neřekl: „Já jsem učinil Abrama bohatým.“ (Gn 14,22-23)*

Ovšem v další zkoušce – ve zkoušce otcovství – Abraham selhal. V Gn 16 už jeho žena Sára neměla trpělivost a proto mu dala svou otrokyni Hagar, aby s ní měl dítě. To bylo dítě tělesnosti, dítě hříchu, nikoliv dítě zaslíbení a proto musela přijít další zkouška, kdy se Abraham musel rozloučit se synem otrokyně. Miloval Izmaela, srdce ho bolelo, když se s ním loučil, ale už se poučil a obstál. Nyní ale přichází ta největší zkouška – Bůh po něm žádá syna, kterého mu dal – Izáka.

Zkoušky a pokušení

- *A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (Gn 22,2)*

První verš nám jasně ukazuje, že Bůh zkoušel Abrahama – chtěl ho otestovat. Abraham musel projít náročným zátěžovým testem. A na tomto místě je naprosto nezbytné, abychom dobře porozuměli rozdílu mezi zkouškou a pokušením. Ne každý problém v našem životě musí být nutně zkouškou od Boha. Ale na druhé straně, náš postoj může každou naši zkušenost proměnit ve zkoušku nebo v pokušení. Musíme si uvědomit, že žádné pokušení nikdy není od Boha.

- *Když je však někdo pokoušen, ať nikdy neříká, že to pokušení je od Boha. Jako Bůh nemůže být pokoušen zlým, tak také sám nikoho nepokouší. (Jk 1,13 B21)*

Boží slovo nám říká, že zdrojem pokušení jsou naše vlastní touhy a žádosti.

- *Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. (Jk 1,14)*

Vedle toho zkoušky přicházejí do našich životů velice přirozeně – často jsou to okolnosti, jímž musíme čelit. V průběhu života se mění spousta věcí – mění se věci v našem životě, v rodině, ve vztazích, děti rostou, odchází z domova, rodiče stárnou, přátelé a blízcí jsou nemocní nebo dokonce umírají – to všechno jsou věci, s nimiž se musíme vyrovnávat. Všechny Bůh používá k tomu, abychom rostli v poznání Jeho samotného a ve víře a některé z nich používá k tomu, aby nás osobně vyzkoušel. Aby prověřil naši oddanost jemu, naší víru. To je skutečně škola víry.

Zkoušky, jimiž procházíme, jsou šité přesně na míru pro každého z nás. Lot nikdy nemusel procházet takovými zkouškami jako Abraham. Důvod je jednoduchý – Lot byl sváděn světem a svou tělesností a nikdy duchovně nedospěl tam, kam Abraham. Tento pohled nám dává porozumět tomu, proč Písmo vysoko vyzdvihuje zkoušky:

- *Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků. (Jk 1,2-4)*

Pro křesťany je to určité vyznamenání a známka Boží přízně. Je to potvrzení toho, že jsme Božími syny, protože nás Bůh vychovává. Vedle toho ale také nacházíme ujištění o tom, že všechny zkoušky mají něco

společného a žádná zkouška, kterou procházíme, není tak výjimečná, nebo tak zvláštní, že by takovou zkouškou ještě nikdy nikdo neprocházel.

- *Nepotkala vás zkouška nad lidské síly [která by pro lidi nebyla běžná – B21]. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1K 10,13)*

Bůh je skutečně věrný a vede nás do zkoušek proto, abychom obstáli. Nechce nás potopit nebo nás v tom vykoupat. Takové je naše lidské smýšlení – pěkně těm druhým zatopit, aby viděli, že to není vůbec jednoduché. Ale Bůh je jiný. To nás ale dovádí k otázce, kterou si klademe, kdykoliv přemýšlíme o tomto příběhu:

Obětování syna?

Bylo to správné, že Bůh chtěl po Abrahamovi takovou věc? Je pro nás velmi obtížné něčemu takovému porozumět. Je skutečně největší problém, jemuž musíme čelit v této kapitole. Jak může moudrý, milující, spravedlivý a laskavý Bůh přikázat Abrahamovi, aby mu obětoval svého jediného syna? Dětské oběti byly v té době obvyklé (a ještě dlouho potom – praktikovali je i Řekové i tolik obdivovaní Římané), ale Bůh je ve svém slově jasně odsuzuje:

- *Nedopustíš, aby někdo z tvých potomků byl přiveden v oběť Molekovi. Neznáš jméno svého Boha. Já jsem Hospodin. (Lv 18,21)*

Kromě toho by taková oběť neměla vůbec žádnou hodnotu, žádný smysl:

- *Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?“ (Mi 6,7)*

Pokud bychom připustili, že Bůh může vést své děti k tomu, aby udělali něco nemorálního, tak budeme čelit celé řadě dalších problémů. Proto se potřebujeme na celou věc podívat ve správném světle. Především

potřebujeme odložit své předsudky – jako rodiče jsme velmi pohoršeni myšlenkou na obětování vlastních dětí. Tuto svou hrůznou představu potom promítáme na Boha a předpokládáme, že On by nikdy nic takového nemohl udělat ani chtít. A potom se musíme na celou věc z pohledu kultury, v níž bylo obětování dětí naprosto běžným jevem. My jsme šokovaní už jenom tou myšlenkou, ale Abrahamovi to nepřišlo úplně scestné. Archeologické vykopávky i písemné prameny dokládají obětování dětí, především synů, jak na blízkém východě, tak v Evropě. Myslíme si, že pokud to takto dělali pohané a Bůh to ve svém Slově odsoudil, tak to musí být nutně špatné v každém kontextu. Ale tak to není.

Tyto věci nás skoro tlačí k takovému závěru, že obětování Izáka nemuselo nutně být něčím skutečně zlým. Potřebujeme si uvědomit, že Bůh je dobrý. Bůh není schopen žádného zla – ani v jednání, ani v myšlení, ani v motivaci nebo v záměru. Apoštol Jan velmi jasně prohlašuje:

- *Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. (1J 1,5)*

Jinými slovy to znamená, že v Bohu není ani stín, ani špetička něčeho zlého. Bůh je neschopný konat zlo. Ale je zde ještě jedna skutečnost, která je ještě závažnější: Bůh sám obětoval svého vlastního Syna:

- *Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. ... Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. (Iz 53,6.10)*

Mohli bychom citovat celou řadu dalších textů z Nového zákona (Mt 26,39.42; Lk 22,22; J 3,17; Sk 2,23; 2 K 5,21; Zj 13,8) – jeden za všechny:

- *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)*

V tomto smyslu nepožadoval Bůh po Abrahamovi nic, co by nebyl ochoten udělat sám. A kromě toho – to, co Bůh přikázal Abrahamovi, mělo ukazovat

vpřed, do budoucnosti k tomu, co se o dva tisíce let později stalo na Golgotě. Jenom v tomto světle – ve světle toho, že obětování Izáka bylo obrazem budoucích věcí – můžeme rozumět tomu, že tento Boží příkaz byl svatý, čistý a spravedlivý. Abrahamova ochota obětovat svého syna nám na lidském příkladu ukazuje lásku Boží k nám, lidem, tu lásku, která vedla Boha k tomu, že dal svého jediného Syna za naše hříchy. Bolest, kterou zakoušel Abraham, nám ukazuje na to, jak zlomené bylo srdce Boha Otce, když na svého milovaného Syna vyléval svůj hněv kvůli našim hříchům. Poslušnost Izákova nám ukazuje poslušnost Pána Ježíše Krista naplnit vůli Otce.

Musíme jít dále – bylo ale naprosto nezbytné, abychom se zastavili u těchto věcí a vysvětlili si je, a mohli tak lépe pochopit to, co se děje v našem textu.

2. Boží zaslíbení (v. 3-5) – Abrahamova poslušnost

Když přicházejí do našeho života nejrůznější zkoušky, tak to má probouzet naší víru. **Naše víra není doopravdy přezkušována, dokud nás Bůh nepožádá, abychom nesli něco neunesitelného, konali něco, co nám připadá bezdůvodné, a očekávali to, co je nemožné.** Když se podíváme na Josefa v Egyptském vězení, na krále Davida v jeskyni, na Mojžíše s Izraelci na břehu Rudého moře, na Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty – tak ponaučení zůstává stále stejné: nežijeme z toho, co vidíme, nebo z toho, čemu rozumíme, ale z víry, ze zaslíbení, která nám dal Bůh.

- *Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípal dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ (Gn 22,3)*

Všimněte si, jak absurdní byl Boží příkaz Abrahamovi – Izák byl dítětem zaslíbení, byl dítětem naděje. V něm spočívala budoucnost Abrahama, byl to Boží dar Abrahamovi, byl odpovědí na jejich víru. Abraham i Sára ho milovali, Izák byl tím, pro co žili. Každý krok směrem k hoře musel znamenat touhu vrátit se zpět.

Když přichází zkoušky do našich životů, tak naší první reakcí bývá: Proč? A druhou: Proč já? Chceme, aby nám to Bůh vysvětlil. Věřím, že podobné otázky si kladl také Abraham. Věřím také tomu, že je nemáme zaznamenané v Písmu proto, abychom byli inspirováni Abrahamovou vírou a poslušností. Ostatně, kdo z nás by chtěl, aby vyšly najevo jeho první reakce na to, když se setká se zkouškou?

Bůh nás ve zkouškách vede k tomu, aby se posílila naše víra (1Pt 1,6-9), nebo abychom dospěli k dokonalosti (Jk 1,2-4), nebo proto, aby nás chránil od hříchu:

- *A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2K 12,7-9)*

Boží slovo nás vede k tomu, abychom se spokojili s “kdo” a “co” – místo, abychom stále dokola řešili “jak” a “proč”. To rozhodně není o slepé víře, jak by se mohlo zdát – je to založené na hluboké zbožnosti a známosti Boha. Podívejme se dále:

3. BOŽÍ ZAOPATŘENÍ (V. 6-14)

- *Abraham vzal dříví k oběti zápalné a vložil je na svého syna Izáka; sám vzal oheň a obětní nůž. A šli oba spolu. Tu Izák svého otce*

Abrahama oslovil: „Otče!“ Ten odvětil: „Copak, můj synu?“ Izák se otázal: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“ Nato Abraham řekl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné.“ A šli oba spolu dál. (Gn 22,6-8)

Bůh sám zaopatří vše potřebné. To je úžasná naděje, kterou nám Boží slovo dává. Bůh se postará. To není slepá víra, ale víra, která je postavená na dlouhodobém chození s Bohem. Podívejme se, jak to vysvětluje list Židům:

- *Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. Svého jediného syna byl hotov obětovat, ačkoli se mu dostalo zaslíbení a bylo mu řečeno: Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo. Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. (Žd 11,17-19)*

Abraham věřil Bohu a Bůh se o něj postaral. Věřil tomu – i když jsem přesvědčen, že to nebyla snadná, lehká víra, že Bůh se postará o vše potřebné. Tak to vidíme i v:

- *Tomu místu dal Abraham jméno „Hospodin vidí“. Dosud se tu říká: „Na hoře Hospodinově se uvidí.“ (Gn 22,14)*

Hospodin vidí. Bůh zná každyčkový detail. On ví o každém vlase na vaší hlavě. Význam tohoto rčení je zcela evidentní: Hospodin opatří, Bůh se postará (K, B21..). Abraham zde byl zcela závislý na Bohu. Jenom na Bohu. Služebníky poslal zpátky, Sára zůstala doma. Když přicházejí zkoušky, tak býváme vděční za přátele, za rodinu, za všechny, kteří nás povzbuzují a případně nám pomohou nést břemena. Ale někdy přicházejí zkoušky, kdy musíme jít úplně sami a cele se spolehnout na to, Bůh se postará. Jenom tehdy totiž můžeme poznat, co s námi náš nebeský Otec zamýšlí.

Abraham se spolehl na Boží sliby. Pravděpodobně neměl žádnou předchozí zkušenost se vzkříšením z mrtvých, přesto počítal s tím, že Bůh křísí mrtvé a že se vrátí zpět se svým synem Izákem. Prokázal tady velikou

víru a veliké poznání Boha. Abraham zná Boha, jako toho, kdo plní sliby. Podívejme se na několik věcí, které se týkají Božího zaopatření:

Kde nám Bůh dává to, co potřebujeme? Na místě, které On stanoví. Abraham šel přesně tam, kam ho Bůh poslal. Byl na správném místě, a tak ho Bůh mohl zaopatřit vším potřebným. Nemůžeme počítat s Božím zaopatřením, nejednáme-li podle jeho vůle.

Kdy nám Bůh dává to, co potřebujeme? Přesně ve chvíli, kdy je to potřeba – ani minutu dřív, ani o minutu později. Bůh ve svém milosrdenství odpovídá:

- *Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v **pravý čas**. (Žd 4,16)*

Někdy se nám zdá, že Bůh čeká příliš dlouho. Ale Bůh nikdy nepřichází pozdě.

Jak to Bůh dělá? Obvykle zcela přirozeně. Podívejte se do textu: Bůh neposlal s obětí anděla. Prostě jen zařídil, že se v trní zachytil za rohy beran ve chvíli, kdy to Abraham potřeboval a na místě, které bylo pro Abrahama dostupné. Abraham potřeboval jednoho berana, a tak Bůh neposlal celé stádo.

Komu Bůh poskytuje svoje zaopatření? Těm, kteří mu věří a jsou poslušní. Když jednáme podle Boží vůle, můžeme očekávat Boží zaopatření. **Když je Boží dílo konáno Božím způsobem, nebude postrádat ani Boží pomoc** (Warren Wiersbe). Bůh nebude žehnat mým představám a plánům, ale bude žehnat svému dílu.

Proč Bůh poskytuje všechno potřebné? Pro velkou slávu svého jména! „Posvěť se jméno tvé!“ je první věc v modlitbě Otče náš (Mt 6,9-13) a to určuje všechny další prosby. Na hoře Mórija byl Bůh oslaven, protože Abraham a Izák konali Boží vůli a oslavili Krista Ježíše. Bůh se postaral o všechno potřebné, ale nejen to – Bůh znovu dává naději:

4. BOŽÍ NADĚJE (V. 15-24)

- *„Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův, protože jsi to učinil a neodepřel jsi mi svého jediného syna, jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.“ (Gn 22,16-18)*

Tady nacházíme vrchol celé kapitoly. Bůh znovu potvrzuje své zaslíbení, které dal Abrahamovi. Bůh mu dává nové ujištění. Po životních zkouškách vždycky následuje nějaké „potom“.

- *A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. (1Ptt 5,10)*

Abraham šel na horu Mórija „vzdát poctu“ (v. 5) svému Bohu. Šel uctívat Boha – věděl, co po něm Bůh chce a chtěl Boha oslavit. Jeho život byl životem uctívání, byla to jedna velká bohoslužba. Poslouchal Boha a Bůh potvrdil svá zaslíbení. Stojí za to, projít soužením, abychom na konci mohli slyšet Otce, jak říká: „Služebníku dobrý a věrný“. Když se do takových situací dostaneme, tak se obvykle ptáme, jak se můžu z této situace dostat. Ale měli bychom udělat to, co udělal Abraham, protože on daleko více řešil to, jak může v této situaci více oslavit Boha. A Bůh Abrahama poctil.

Znovu mu potvrdil svá zaslíbení. Kromě těchto zaslíbení dostal Abraham zpátky také svého syna – „vzkříšeného“ syna. Jeho syn se stal živou obětí, živým důkazem zmrtvýchvstání. Abrahamova víra byla posílena a povzbuzena.

- *Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení. (Žd 11,19)*

Pán Ježíš Kristus vydává svědectví o Abrahamovi, když říkal Židům:

- *Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.*“ (J 8,56)

V Izákově zmrtvýchvstání spatřil Abraham slavné vzkříšení Pána Ježíše Krista. Zaradoval se, protože viděl, zaradoval se, protože zahlédl, jak se Hospodin postará.

Když se Abraham vrátil zpět, tak zahlédl další střípek budoucnosti. Jeho bratr Náchor měl dvanáct synů. Pro muže, který měl jenom jednoho syna, to možná mohlo znít skoro depresivně, ale Abraham viděl slávu Kristova kříže. Mezi jmény potomků svého bratra totiž mohl zahlédnout jméno Rebeka. To je jméno budoucí ženy jeho syna, to je další krok ke slavnému naplnění Božího slibu, že z Izáka bude povoláno Abrahamovo potomstvo. Abraham se díval dopředu k tomu, co pro něj Bůh připravil. To mu pomohlo, aby obstál v této Boží zkoušce. Ve zkoušce oddanosti – koho poslechne – Boha nebo své srdce? Ve zkoušce víry – jde o to, co viděl, nebo o to, čemu věřil? Ve zkoušce lásky – koho bude milovat více – Boha nebo Izáka?

Máme před sebou příběh, který nejvíce ve Starém zákoně ukazuje na Golgotu. Na naše vykoupení skrze oběť Pána Ježíše Krista. Podívejme se na několik věcí, které ukazují právě na Božího Syna.

5. BOŽÍ SYN

Když se Izák narodil (Gn 21) jako dítě zaslíbení, tak Abraham mohl spatřit budoucí narození Ježíše Krista. Když se Izák oženil (Gn 24), tak se Abraham mohl zaradovat z Kristova druhého návratu, kdy Ježíš bude slavit svatbu se svou nevěstou – církví. Na hoře Mórija se Izák položil vědomě na oltář – to je obraz dne Kristovy vykupující smrti a slavného zmrtvýchvstání. Je to jeden z nejkrásnějších starozákonních obrazů Ježíše

Krista. Krista, který zde byl opět přítomen jako anděl Hospodinův. Všimněte si, jak Hospodinův posel říká, že přísáhl při sobě a pokračuje, že JEMU Abraham neodepřel svého jediného syna. Druhá osoba Boží trojice zde byla přítomná před svým vtělením. Bůh sám opatří beránka. Bůh zajistil Abrahamovi berana k oběti zápalné. Ale:

- *Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ (J 1,29)*
- *On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1Pt 1,19-20)*

Izák nesl dřevo k oběti stejně, jako náš Pán nesl naše hříchy. Abraham vložil dříví na svého syna – Bůh Otec vložil na svého Syna naše hříchy a potom na Něj vylil oheň své svatosti, oheň svého hněvu, který se obrací proti každému hříchu. Bůh zastavil oběť Izáka, protože ta by neměla žádnou cenu. Ale nezastavil oběť svého vlastního Syna, protože:

- *V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny. (Ef 1,7)*

6. APLIKACE

Abrahamova poslušnost prokázala skutečnost jeho ospravedlnění. Jakub mluví o této chvíli a říká, že Abrahamova víra jednala, nebyla mrtvá a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Víra nikdy nechodí sama. Jsme ospravedlněni pouhou vírou, ale je to víra, která jedná. Víra, která se projevuje poslušností Bohu a jeho Slovu.

Abrahamova poslušnost vedla k jeho duchovnímu růstu, k hlubšímu poznání Boha a většímu spolehnutí se na Boží zaslíbení. To je důsledek každé úspěšné zkoušky. Je zde také řada poučných věcí, které se týkají nás:

1. Tato pasáž nám znovu připomíná důležitost **poslušnosti** v křesťanském životě. Díky své poslušnosti mohl Abraham slyšet nově

zaslíbení Boží. Také naše poslušnost povede k utvrzení naší víry a nové důvěře v Boží zaslíbení.

2. V našem textu je úžasný slib – **Hospodin se postará**, Hospodin vidí. Jde o to spolehnout – nikoliv slepě, ale na základě víry – na Boží slovo a Boží sliby, být na Božím místě a jednat Božím způsobem. Bůh je věrný a splní každé své zaslíbení.

3. Křesťanský život je **životem paradoxu**. Bůh chce, abychom mu dali všechno, co máme. Ostatně nemáme nic, co by nám předtím On sám nedal (1K 4,7). Ztratili jsme svůj život pro Krista a tak jsme ho získali. Kdybychom ho chtěli zachránit pro sebe, ztratíme ho navěky.

4. Křesťanský život je **životem obětování** se. Bůh chce, abychom se kvůli němu vzdali toho, co je pro nás nejvzácnější. A často je to tak, jako v případě Abrahama – nechce nám to vzít, ale chce nám to ponechat proměněné. Chce nás dovést k tomu, abychom se spolehli cele na Něho samotného a sami se stali živou obětí Bohu.

5. Nakonec – tento oddíl bývá **zneužíván** k hrozným věcem – k tomu, že **lidé obětují svou rodinu**, své nejbližší, své děti. Ale Bůh nikde nevede své svaté k tomu, aby služba nebo církev byly přednější než jejich rodina.

- *Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící. (1Tm 5,8)*

Muži i ženy v naší společnosti obětují své děti tomu, aby si mohli žít sami pro sebe, pro své sobectví. Obětují jeden druhého pro své vlastní pohodlí, pro své vlastní touhy. Ale takové jednání vždy nutně vede Božímu soudu.

Budeme se modlit.

KRISTOVO PŘEBÝVAJÍCÍ SLOVO

Charles H. Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá se vší moudrostí; učte a napomínejte se navzájem žalmy a hymny a duchovními písněmi, s milostí zpívající v srdci vašemu Pánu. (Ko 3,16 KRAL).*

TO je opravdu nádherné jméno pro Svaté Písmo. Asi si nepamatuji, že bych se s ním setkal někde jinde – „Ať ve vás Kristovo Slovo přebývá.“ Pamatujte, drazí přátelé, že Kristus sám je Slovem Božím, a také pamatujte, že Písma jsou slovem Slova. Jsou „slovo Kristovo“. Myslím, že vám budou o to sladší, když si uvědomíte, že k vám hovoří o Kristu, že On je jejich shrnutím a podstatou, že vás vedou ke Kristu, že ve skutečnosti byla napsána, jak říká Jan ve svém evangeliu, „abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.“

Pamatujte také, že Písma k nám vlastně přicházejí od Krista. Každé zaslíbení této požehnané Knihy je zaslíbením Krista, „ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm řečeno ‚Ano‘. A proto skrze něho zní i naše ‚Amen‘ k slávě Boží.“ Všechna k nám přicházejí skrze Krista; Bůh je k nám promlouvá skrze něj jako Prostředníka. Ano, vskutku, celá Svatá Písma od začátku Genesis po konec Zjevení můžeme považovat za „slovo Kristovo“.

Text nám říká, za prvé, jak přistupovat k Písmům. „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá.“ A, za druhé, říká nám, jak díky nim prospívat. „Se vší moudrostí; učte a napomínejte se navzájem žalmy a zpěvy a duchovními písněmi, s milostí zpívající v srdci vašemu Pánu.“

I. Za prvé zde tedy slyšíme, **jak přistupovat k Písmům** – „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá.“

Aby ve vás mohlo přebývat, nejprve do vás musí vstoupit. Náš text tedy předpokládá, že apoštol zároveň říká: „Ať do vás Kristovo slovo vstoupí.“ To znamená, že ho musíte číst nebo slyšet ho. Když to tak nebude, nebudete vědět, co v něm je. Ale musí tu být něco víc než jeho pouhé slyšení nebo čtení, jelikož někteří slyší Boží pravdu jedním uchem, ale hned ji druhým uchem vypouštějí. A jiní jsou velcí čtenáři, ale zdá se, že čtou jen to, co je na povrchu. Písmena se jim míhají před očima, ale hluboký duchovní smysl nikdy nevstoupí do jejich srdce. Jestli každý den čtete kus Písma, chválím vás za to. Jestli máte zvyk přečíst za nějakou dobu celou Bibli, chválím vás ještě víc. Znam některé, kteří za rok přečtou celou Bibli, jak se na křesťana patří. To je v pořádku, ale i přes to všechno nemusí „slovo Kristovo“ nikdy do čtenáře vstoupit!

Sami víte, jak se děti občas učí své lekce. Bojím se, že na mnoha školách neexistuje žádné skutečné vyučování a vedení – žáci musí jednoduše opakovat to, co při hodinách slyší, bez toho, že by kdy pochopili jejich význam a smysl. A o týden nebo dva později už dávno zapomněli všechno, co se měli naučit! Nedopusťte, aby to tak bylo s naší znalostí Písma – nedopusťme, abychom ho znali jen tak, že budeme schopní nalistovat jeho jiné kapitoly, nebo znát některé pasáže, nebo opakovat všechna jeho slova. Nedopusťte, aby „slovo Kristovo“ jen prošlo okolo vašich dveří nebo jen nahlédlo do vašeho okna! Pavel říká: „Ať ve vás přebývá.“

Znovu tedy říkám, že aby ve vás mohlo přebývat, musí do vás nejprve vstoupit. Musíte skutečně znát jeho duchovní smysl. Musíte mu věřit, žít podle něj, nasávat ho – musíte ho nechat, aby se nasáklo do vašeho nejhlubšího já, tak jako rosa promočila Gedeónovo roucho. Nestačí mít

Bibli na polici – je nekonečně lepší mít její pravdy uložené ve vaší duši. Je dobrá věc nosit si váš Nový zákon v kapse – je mnohem lepší nosit si jeho poselství ve svém srdci. Proto se zaměřte na to, aby do vás vstoupilo!

Někteří lidé čtou Bibli tak moc jinak, než jak by četli jakoukoliv jinou knihu! Viděl jsem jednu mladou ženu na palubě parníku, jak se posadila, zcela pohlcená velmi podezřele vypadající knihou. Prošel jsem za ní a prošel jsem před ní, ale ani v nejmenším si mě nevšimla. A najednou jsem uviděl, jak jí z oka stéká slza – věděl jsem, že nečte Bibli – a byl jsem pevně přesvědčený, že čte román. Často si všímám, jak se lidí hluboce dotýkají romány, které čtou, i když většinou to je brak – ale když většina lidí čte Bibli, vypadá to, že chtějí, aby už ten nepříjemný úkol měli za sebou a mohli ji odložit! V některých případech se zdá, že si myslí, že udělali něco velmi důležitého a případného, a to je přitom čtení Bible nijak neovlivnilo, nepohnulo jimi, k ničemu je nerozdmýchalo. A přece, jestli je nějaká kniha, která dokáže rozechvět duši, je to Bible! Jestli ji čteme správně, je to, jako bychom položili své prsty na její nádherné struny, na struny harfy, a hráli na ně tu nejjedinečnější hudbu, jakou žádný jiný nástroj na světě nikdy nedokáže vyloudit! Není žádná kniha, která by k tomu byla tak vhodná jako Bible. Není žádná kniha, která nás tak dobře zná. Není žádná kniha, která je nám tak blízko. Není žádná kniha, která nad námi má tolik moci, jestliže se jí oddáme! A přece, často ji necháváme jen nahlédnout do našeho okna nebo zaklepat na naše dveře, místo toho, abychom ji pozvali, ať vstoupí do nitra našeho srdce a naší duše – a proto postrádáme její moc.

A pak, jakmile do vás Slovo vstoupí, nechejte ho tam zůstat. Nemůžeme říct, že člověk v nějakém domě přebývá, jestli nevstoupil i do jeho nejskrytějších částí, jestli ten dům jen prošel a šel pryč. Člověk, který přebývá v domě, tam zůstává, přebývá, setrvává a je tam neustále. Ach, kéž by v nás

„slovo Kristovo“ vždycky přebývalo – v naší paměti, nikdy nezapomenuto! V našem srdci, vždycky milováno! V našem chápání, vždy objímáno vší silou a vášní mysli plně poddané jeho nadvládě! Miluji ten drahý křesťanský lid, který nepotřebuje odkazy na tištěnou stránku, když k nim hovoříte o Božích věcech, jelikož mají pravdu ve svých srdcích. V jejich duších neustálé prýští pramen a to jediné, co potřebují, je zmínit biblické téma, a oni okamžitě začnou hovořit o věcech, na které hleděli a kterých se jejich ruce dotýkaly ohledně Slova života, protože v nich přebývá.

K čemu je dobré pouhé vnější náboženství? Slyšel jsem o některých lidech, kteří se setkali, aby se modlili ohledně jedné věci, ale nemohli se modlit, protože jim biskup neposlal formální modlitbu, kterou se při té příležitosti měli modlit. Myslím, že jestliže byli věřícími v Pána Ježíše Krista, mohlo se jim podařit mluvit s Bohem bez toho, aby nutně měli psaného nebo tištěného průvodce. A jsou mnozí, kteří fantazírují, že nemohou Bohu nabídnout odpovídající modlitbu, pokud ji nemají v knize. A nemohou hovořit o Božích věcech, nebo o nich mohou říct jen velmi málo, protože v nich nepřebývá „slovo Kristovo“. Ach, drazí přátelé, ať ve vás vždycky je, od rána do noci, ať ve vás přebývá jako stálý host vašeho ducha – ne jako pouhý návštěvník, ať ve vás přebývá –

„Ne jako cizinec nebo host,

ale jako dítě doma.“

Dále, příkaz „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá“ má být něco, čemu se budete věnovat celým svým bytím. Jestliže ve vás přebývá, ať natolik pohltí vaše nitro, že vás zcela naplní. Zatlačit Kristovu pravdu do rohu vaší povahy – naplnit větší část vašeho bytí jiným poznáním a jinými myšlenkami – je ubohým způsobem, jak přistupovat ke „Slovu Kristovu“,

kteřé si zaslouží nejplnější pozornost nejlepších schopností, kteřé člověk má. Boží pravda zjevená Duchem svatým je tak vznešená, že její poezie se vznáší na orlích křídlech ještě mnohem výše než i ta Miltonova. Má tak nesmírnou hloubku, že ani olovnice Sira Isaaca Newtona by nikdy nepronikla do jejich hlubin. Bylo potěšením těch největších myslí, když mohly své nejlepší schopnosti věnovat zkoumání jejich nádherných pravd. Drazí mladí přátelé, vy, kdo jste Krista oblékli i jen teprve nedávno, snažně vás prosím, nedopusťte, aby se jiné knihy postavily na vaší polici dopředu, ale Bible ležela vzadu. Nedovolte, aby to bylo tak, že budete většinou číst tyto jiné knihy a jen tu a tam si přečtete malý kousek Písma – ať vždycky stojí na prvním místě. Nejjedinečnější ze všech věd je věda Krista Ukřižovaného; a Bible je učebnicí pro všechny, kdo by se ji chtěli naučit! Jestli jsou jiné druhy poznání užitečné, jsou jako planety – ale poznání Boha, jak se zjevil v Kristu Ježíši, je jako slunce. Ať je právě ono vždycky centrem vaší soustavy poznání; ať se veškerý zbytek toho, co víte, hýbe v podřízenosti a závislosti na té první a nejlepší formě poznání.

Jestli mohu poznat sám sebe a znát mého Spasitele – jestli mohu poznat můj hřích a usmíření, kterým byl odstraněn – jestli mohu poznat mou cestu skrze tento život a mou cestu do věčného života nahoře, budu spokojený, i kdybych znal jen maličko více. Jak rád bych se přehraboval vším možným poznáním. A, ačkoliv „mnohé hloubání unaví tělo“, jak bych se z takové únavy těšil, kdybych jen věděl alespoň tolik, co Šalomoun. Ale bylo by marností, marností a ničím než marností, kdybyste vy a já byli stejně moudří jako Šalomoun, a přece neznali Boží pravdu. Proto „ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá“, aby naplnilo vaše celé bytí! Ať je obyvatelem, držitelem, pánem a vládcem celého vašeho já!

Ještě jednou. „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ To znamená, nechejte ho, ať je vaším nejbližším a nejznámějším přítelem. Známe ty lidi, kteří žijí v našem domě; ostatní ve skutečnosti neznáme. Když se někdo zeptal pana Whitefielda „Co si myslíte o charakteru toho a toho pána?“ odpověděl: „To nedokáži říct, protože jsem s ním nikdy nežil.“ Ach, ano, to je ten skutečný test! Žít s lidmi je to, co vám umožní poznat, kým skutečně jsou. Stejně tak, jestliže žijete se „slovem Kristovým“, zvláště jestliže ho necháte přebývat ve vás a zůstat ve vás jako váš neustálý přítel, poznáte ho lépe; a čím lépe ho poznáte, tím více ho budete milovat. V devětadevadesáti příkladech ze sta platí, že jestliže se setkáte s člověkem, který kritizuje Bibli a nachází na ní chyby, můžete si být jistí, že ji nikdy nečetl. Kdyby ji jen četl ve správném duchu, měl by jiný názor. A jestli se někdy setkáte s vyznávajícím křesťanem, který je lhostejný vůči své Bibli, můžete si být jistí, že proti němu povstane v soudu i sám prach na jejích deskách! Ten, kdo Bibli čte, ji vždycky miluje, a ten, kdo v ní hledá, je ten, kdo v ní hledá víc a víc. Mnoho různých věcí je nějakým způsobem fascinujících, ale studium Božího Slova je fascinující do té nejvyšší míry. Když Jeroným přemýšlel o jistém textu, řekl: „Miluji nekonečnost Svatého Písma.“ Často jsem cítil, že bych mohl říct to samé. Bible je kniha, která nemá žádné hranice. Její myšlenky nejsou jako myšlenky lidí, které všechny dohromady váží tak půl unce! Jakákoliv jedna Boží myšlenka dokáže převážit všechny myšlenky lidí. Tato Kniha není knihou za penci, není to kniha za stříbro, není to dokonce ani kniha za zlato – je to kniha, jejíž každý list má nevyslovitelnou hodnotu! Ten, kdo nechá „slovo Kristovo“, aby v něm bohatě přebývalo, vskutku získá bohatství.

Mí drazí přátelé, přál bych si, abyste četli Bibli tak, aby se vám každý v ní zdál jako váš přítel. Chtěl bych, abyste si připadali, jako že jste hovořili s Abrahamem a rozmlouvali s Davidem. Skutečně mohu říci, že jen stěží znám

někoho tak dobře jako Davida. Při psaní Davidovy pokladnice (*pozn. př.: The Treasury of David – Spurgeonův komentář na knihu Žalmů*) jsem rok za rokem pracoval na tom úrodném poli inspirace, v knize Žalmů, takže vás mohu ujistit, že David a já jsme přátelé, kteří se docela dobře znají. A myslím, že o něm vím víc než o jakémkoliv jiném muži, kterého jsem v životě viděl. Zdá se, že znám vrcholky i údolí jeho prožitků a situací, jeho bolestivé a žalostné chyby i milosti jeho ducha. Chci, abyste se tak dobře znali s někým z Bible – s Janem, nebo jestli chcete, s Marií. Seděte s ní u Ježíšových nohou. Nebo Marta – rozhodně vám neublíží spřátelit se s Martou a hodně sloužit, i když nechci, abyste tím byli přetíženi. Ale najděte si své nejlepší přátele v Písmu. Vezměte do svého srdce celé společenství biblických svatých, nechejte je žít ve vaší duši. Nechejte starého Noema, ať tam vjede i se svou archou, jestli se mu chce, a nechejte Daniele, ať přijde i se svým lvím doupětem, pokud se mu bude chtít – a všichni ti ostatní zbožní muži a ženy ze starých časů – vezměte je do svého samého bytí a dobře se s nimi seznámte! Ale, a to především, obzvláště blízce se seznámte s tím, o kom oni všichni mluví, tedy s Ježíšem Kristem, vaším požehnaným Pánem a Mistrem!

Pokud jde o učení zjevená v Bibli, měli byste je mít po ruce. Velkolepé pravdy Božího Slova by vám měly být stejně blízké, jako jsou pro učence jeho zamilovaná klasická díla, jako jsou pro matematika jeho plusy a mínusy, jeho A a jeho X, jsou mu neustále blízko, a dobře je zná. Právě tak byste si měli cenit „slova Kristova“. „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá se vší moudrostí.“

II. Ale teď, za druhé, vám řeknu, **jak prospívat ze Slova Kristova**, jestliže se postaráme o to, aby v nás přebývalo.

Za prvé, usilujte o to, abyste z něj měli prospěch vy sami. „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá se vší moudrostí.“ Ať vám tedy dá moudrost.

Člověk, který dobře studuje svou Bibli, se stane moudrým člověkem. Jestliže ho učí Bůh Duch svatý, věřím, že se stane moudrým i v jiném než jen duchovním smyslu. Každé skotské dítě se učilo knihu Přísloví – byla to jedna z učebnic ve skotských školách – a slyšel jsem, že to byl právě tento způsob vyučování, co pomohlo našim skotským přátelům, aby byli tak bystří. A nedivil bych se, kdyby to tak bylo. Rozhodně jsou nejbystřejšími lidmi, se kterými se asi kdy setkáme. Jak si přeji, aby knihu Přísloví studovali i naši irští přátelé. Kdyby jim to pomohlo být tak klidní jako naši skotští přátelé, mohlo by je to zlepšit bez toho, že by jim to ubralo na jejich přirozeném humoru a vroucnosti srdce. A přeji si, aby i Angličané více četli Bibli. Skutečně mohu říct, že když jsem se setkal s lidmi, ve kterých bohatě přebývalo „slovo Kristovo“, často jsem zjistil, že byli velmi chytrí a moudří v běžných věcech.

Pamatuji si na jednoho muže v jisté dílně, který měl mnoho velmi nezdvořilých a hrubých poznámek a nakonec ho umlčel jeden z dělníků, který mu řekl: „Myslím, pane, že o vás hovoří 20. kapitola knihy Přísloví.“ Nevysvětlil, co tím myslí, ale ten muž, kterému to řekl, šel domů, a když si tu kapitolu našel, našel ve třetím verši slova „Každý pošetilec rozpoutává spor.“ Bylo to pro něj jedinečné napomenutí, a bylo tím lepší, že mu trvalo hodinu nebo dvě, než se dozvěděl, co přesně tím napomenutím je. A když dorazil domů a měl čas přemýšlet, mohl si pasáž najít a zjistit, jak moc se ho skutečně týká. Jestliže bude Boží slovo vaším průvodcem i ve věcech doma a v zaměstnání, často budete vykazovat bystrost, která pro vás možná není přirozená, ale která k vám přijde skrze to, že ve vás bohatě a se vší moudrostí bude přebývat „slovo Kristovo“. To je však jen malá část prospěchu, který vám přinese.

Chcete moudrost, kterou byste se mohli řídit a ovládat? „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ Potřebujete něco, co povzbudí přirozeně

sklíčeného ducha? „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ Přejete si něco, co uklidní hněvivou mysl, povahu, která se až příliš snadno náhle rozčílí? „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ Máte povolání, kde čelíte velkému pokušení, a toužíte vědět, jak se vyhnout pádu do hříchu? „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ Jste ve velmi těžké situaci? Jste jen stěží schopní vyrovnat se s nároky různých vztahů? „Ať ve vás slovo Kristovo bohatě přebývá.“ Očekáváte, že vás čeká čas ohromného napětí a zkoušek, jaké jste nikdy předtím nezažili? Připravte se na to tím, že necháte „slovo Kristovo, ať ve vás bohatě přebývá.“ Dá vám všemožnou moudrost, díky které budete schopni poplést i lstivost starého hada samotného! V mnoha našich sborech jsme měli celou řadu pevných, moudrých mužů – mužů, „kteří byli schopni rozumět časům a věděli, co má Izrael dělat“ – a stejné množství učených, zbožných žen, skutečných matek v Izraeli. Inu, tito oddaní a smělí křesťané byli vychováni na takovém duchovním masu, jaké vám dnes doporučuji. Byli horlivými studenty Slova Božího; a jestli máme mít následovníky takovýchto mužů a žen, mohou se připravit a vycvičit jen tak, že budou chodit na Univerzitu Písma a získají svůj titul tak, že dovolí „slovu Kristovu“, aby v nich bohatě přebývalo!

Dalším způsobem, jak prospívat ze „slova Kristova“, je snažit se jím prospět druhým. „Ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá se vši moudrostí; učte a napomínejte se navzájem žalmy a hymny a duchovními písněmi, s milostí zpívající v srdci vašemu Pánu.“ Máme znát Boží pravdu tak, abychom ji byli schopni vyučovat druhé a vzájemně se napomínat.

Za prvé, máme usilovat o dobro našich blízkých tím, že se budeme navzájem vyučovat. Žádný člověk nemůže vyučovat tak velkou kongregaci, jako mám já, a ještě jednotlivě vyučovat každého, jak potřebuje. Tuhle práci musí odvést sami členové sboru. „Slovo Kristovo“ ve vás musí

přebývat a musíte se stát společenstvím pro vzájemné vyučování. Každý křesťan by měl podle své schopnosti vykonávat úřad pastora. Ve sboru, jako je ten náš, musí každý z členů dohlížet nejen na vlastní duchovní záležitosti, ale i na blaho druhých. Jak sladce a milostivě mohou ti starší z vás učit ty mladší, jestliže se s nimi podělí o své zkušenosti! Pro každého z nás je zajímavé je slyšet, ale jak moc to může pomoci začátečníkům v božském životě!

A když ke své zkušenosti přidáte to, že budete hovořit o Písmech, která vám byla otevřena – o zaslíbeních, která se ve vašem životě naplnila – o biblických pasážích, které na vaše srdce vložil Duch svatý, který je inspiroval – velmi tak pomůžete druhým křesťanům okolo sebe. Jeden drahý bratr v Pánu mi jednou řekl: „Moc často se mi nestává, že bych se setkal s lidmi, kteří spolu hovoří o Božích věcech. Dokonce, i když se setkám s křesťany, obvykle rozmlouvají o setkání nebo konferenci, které se chystají, nebo o něčem, co je třeba udělat – zdá se, že moc nehovoříme o Ježíši Kristu samotném a o prožívání pravdy a o zármutcích a radostech Božího lidu.“ Přál bych si, abychom o takových věcech hovořili více. Je v pořádku být pro Pána zaneprázdněný, ale ještě lepší je být ve společenství s Ním. Vy, kdo jste do hloubky vzdělaní v Písmech, byste se měli snažit učit druhé pro jejich dobro.

Jeden ze způsobů, jak se navzájem učit, je zmíněn přímo v našem textu – „žalmy a hymny a duchovními písněmi.“ Jeden učený teolog nedávno zjistil, že žádný hymnus by se nikdy neměl zpívat, pokud není jasně a přímo adresován Bohu a není plný pouze a jedině chvály. Inu, máme to dnes opravdu výjimečně moudré muže – přinejmenším podle jejich vlastního mínění – ale zdá se, že apoštol Pavel si myslel, že „žalmy a hymny a duchovní písně“ se mají používat k vyučování a napomínání, stejně jako k

Boží chvále! A já si myslím, že žádné učení nebude užitečnější než to, které doprovází správný druh zpěvu! Když káži, často zjistím, že to nejlepší, co mohu ocitovat, je sloka či verš nějakého hymnu – a nemám ani stín pochybností, že verš ze svaté poezie často zasáhne i toho člověka, kterému by jinak zbytek kázání unikl. Jen pomyslete na to, jak hutně lze učit Boží pravdu skrze „žalmy a hymny a duchovní zpěvy“ a jak pravděpodobné je, že si ji lidé zapamatují, když jim takt a rytmus a rýmování pomohou zapamatovat si poklad takové zprávy! Nikdy nezapomenu, co je pokání, když mohu říct:

*„Pokání je to, že opustím
hřích, který dřív jsem miloval,
a ukáži, že nad ním truchlím, tím,
abych ho už nedělal.“*

Je dobře mít Boží pravdu ve verších, aby ji paměť mohla co nejlépe uchopit a udržet. Snažte se, drazí přátelé, abyste byli tak plní „slova Kristova“ ve všech jeho formách, abyste ho mohli používat za všech okolností. Víte, nemůže z vás vycházet, jestli do vás nejprve nevstoupí. Jestli nedostanete „slovo Kristovo“ do sebe, nebudete moci vyučovat ve svých každodenních hovorech a situacích.

Není zde jen vyučování, má tu být i napomínání. To je něco, čím je velmi složité sloužit moudře. Znal jsem jednoho bratra, který se snažil napomenout jiného, a já cítil, že by bývalo bylo lepší, kdyby to nedělal, protože způsobil jen roztrpčení a zášť. Existuje milostivý způsob napomínání, který nelze praktikovat příliš často. Když jsem začínal kázat, obávám se, že jsem říkával opravdu hodně dost zvláštních věcí – což už teď samozřejmě nedělám – a při jisté příležitosti jsem řekl něco docela

překvapivého a, možná, nepřiliš moudrého, a jeden znamenitý křesťanský bratr mě chtěl opravit. Nebylo to ale tak, že by přišel a teatrálně na mě udeřil, a tak mě provokoval, abych pohrdl jím i jeho výtkou. Ani neřekl nic, co by mě mohlo dráždit, ale když si všiml, že jsem někde nechal ležet svou Bibli, zabodl do ní špendlík u slov „Zdravé a nepochybné slovo, aby protivník byl zahanben a nemohl o nás povědět nic špatného.“ Když jsem pak byl doma, podíval jsem se na ten špendlík a podíval jsem se na text u něj a řekl jsem si „V čím domě jsem byl naposledy?“ Když jsem si vzpomněl, řekl jsem „Spolehněte se, že to určitě on mi tam zabodl ten špendlík.“ Nikdy jsem se na něj nezlobil! Naopak, vždy jsem mu byl velmi vděčný a vždycky jsem ho miloval a obdivoval. Říkal jsem si: „No, a kdyby za mnou přišel a mluvil se mnou o tom, co jsem řekl, je možné, že býval by mohl ten špendlík bodnout do mě, někam, kam by se mi to rozhodně nelíbilo – ale když mi ho zabodl do Bible, nevadilo mi to.“ A také si všimněte, že si toto napomenutí vděčně pamatuji až do dneška.

Někdy je nejlepším způsobem, jak se napomínat, zazpívat žalm nebo hymnus. Anglikánští duchovní ve starých modlitebnách, když jim ještě bylo dovoleno, aby vybírali hymny, často odstranili mnoho ze špatného vlivu scestného kázání právě moudrým výběrem závěrečné písně či závěrečných veršů. Tu a tam, když jste taktní, můžete ocitovat vhodný verš – jak lidé říkají, „náhodou záměrně“ – a můžete tak připomenout část žalmu, která za vás přesně řekne, co jste možná předtím zpackali! A drahý bratr, který se provinil, toto napomenutí přijme bez toho, že by se kvůli němu rozzuřil. Když se snažíte zhasit svíci, nehaste ji svou neohrabaností, ale vezměte si zlaté zhášátko v podobě žalmu, hymnu nebo duchovní písně – a zatímco ji budete zpívat, budete tak sloužit napomenutím a vyučováním, jak je vaší povinností.

Chci vám tuto pravdu předložit tak, abyste si ji pamatovali, a aby zasáhla srdce vás, drazí přátelé, členové tohoto sboru s více než 5000 duší. Co můžeme udělat, jestliže se všichni nepostaráte jeden o druhého? A jak můžeme kdy pokročit, jestliže kromě kázání nebude probíhat neustálé vzájemné vyučování, které bude moudré, radostné a srdečné – a přijímané v laskavém, milujícím a velkorysém duchu? Bůh vás naplň „slovem Kristovým“, abyste se tak mohli navzájem vyučovat a napomínat!

Ale, nakonec, když v nás přebývá „slovo Kristovo“, prospívá nám ve vztahu k Bohu samotnému, jelikož, konec konců, hlavním cílem našeho zpěvu – hlavním cílem našeho učení a napomínání – musí být Boží sláva! „S milostí zpívajíce v srdci vašemu Pánu.“ Ach, kéž v nás „slovo Kristovo přebývá“ tak bohatě, že budete žehnat Bohu od rána do noci! Kéž tak přetékáte svatými myšlenkami a posvátným poznáním, že vaše celé bytí bude hymnou chvály Nejvyššímu a celá vaše existence bude jedno slavné haleluja! Nemyslím si, že si dostatečně vážíme, kdokoliv z nás, Božího nařízení chvály. Ani si nemyslím, že to tak kdy bude, dokud se „slovo Kristovo“ plně nechopí našich duší.

Říkáte, že jste byli nahoře, abyste se modlili, ale nedostalo se vám žádné útěchy. Chci vám navrhnout – příště, až půjdete nahoru, zazpívejte žalm. „Ach,“ řekne někdo, „snažil jsem se vzbudit v sobě vzbudit naléhavost v přímlovách, ale jde to se mnou nahoru a dolů.“ Chci vám také navrhnout, ať toho na chvíli necháte a začnete chválit Boha. Kolikrát denně Ho chválíte? Myslím si, že se vám daří se o samotě modlit a že byste se styděli, kdybyste se jednou, dvakrát, třikrát nebo i vícekrát denně nemodlili – ale jak často chválíte Boha? A teď, určitě víte, že se v Nebi nebudete modlit – tam to bude jen chvála. Pak tedy nezanedbávejte nutnou část vašeho vzdělání, kterým je „začít s muzikou už tady“. Začnete hned chválit Pána!

Mnoho z našich pochyb a strachů by odletělo pryč, kdybychom více chválili Boha. A mnoho z našich zkoušek a problémů by zcela zmizelo, kdybychom začali zpívat a oslavovat milosti, které nám Bůh dává. Sklíčenost ducha, která neustoupí ani po celé noci modlitebního boje, se často podvolí pouhým deseti minutám díkůvzdání před Bohem! Modlitba je stéblem pšenice, ale chvála je jejím klasem. Modlitba je lístek růže, ale chvála je růže samotná, která voní sladce jak ten nejdražší parfém.

Chvalte tedy Boha „žalmy a zpěvy a duchovními písněmi“ a jestli řeknete, že nevíte, jak na to, pak „ať ve vás Slovo Kristovo bohatě přebývá.“ To je věc, která rodí chválu! Z každé knihy Písma pak budou proudit chvály Hospodinu. Z každého zaslíbení vytryskne sonet. Z každé božské pravdy, kterou zakusíte a podle které budete žít, vystoupí duchovní píseň. Celé Boží zjevení je zhuštěnou podstatou chvály – jen mu musíte dát vhodnou příležitost tím, že ho necháte vřít nad ohněm milostí naplněného srdce – a zjistíte, že z něj vystupuje sladký oblak svatého kadidla, přijatelného před Nejvyšším. Proto, milovaní, travte mnoho času se svými Biblemi a nechejte své Bible, ať jsou stále s vámi – k vašemu užitku, k užitku ostatních a ke slávě Boží! Ať se tak stane, pro Kristovo jméno! Amen.

Přeložil Jan Prorok.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349